

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАРТ 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2772

ДЕКЛАРАЦИЈА

Српске радикалне странке
и Странке српских радикала
о правима Срба у Црној Гори

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем

за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио

свој животи у Хаги”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Галијан
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић
Издање приредио
Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Букановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Бојан Струњаш и Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Уводник

Декларација о правима Срба у Црној Гори, усвојена од Централне управе Српске радикалне странке и Извршног одбора Странке српских радикала, представља капитални политички пројекат који ће први пут гарантовати људска грађанска права Србима у Црној Гори.

Несумњиво, према историјским чињеницама српски народ је створио Црну Гору са вјековном чежњом за уједињењем свих српских простора. Прије свега са Србијом и Херцеговином.

Комунистичка владавина, на челу са Јосипом Брозом, раздробила је српске просторе, али и сам српски народ тако су, шездесетих година прошлог вијека, од Срба постали (као нација) муслимани и црногорци.

Данас у Црној Гори владају оне политичке снаге које су се одувijek бориле против саме Црне Горе, тако да су Срби тек 32 одсто од становништва.

Без обзира на овај проценат, Срби у Црној Гори немају никаква права тако да је већ поменута Декларација најбољи гарант да их остваре.

Предсједник Уставног суда Младен Вукчевић издао је своју зграду амбасади Хрватске, тако да мјесечно добија апанажу од неколико хиљада евра. Прије неку годину, када није био на овој високој функцији, живио је у стану од 40-ак квадрата. Но, тако раде кадрови ДПС-а.

Весна Меденица, врховни државни тужилац, увукла се у мишију рупу од хрватског голгетера у Црној Гори Јеврема Брковића, док судија Вишег суда у Подгорици Радван Мандић ослобађа Дамира Мандића од учешћа у убиству Душка Јовановића, уредника дневне новине „Дан“. Тужилаштво и полиција тврде супротно, али је Мандић на слободи и већ покушава да бјежи из Црне Горе.

Након бурних времена кадровска слика Странке српских радикала се побољшава. Милоје Брко Зејак, дипломирани економиста, нови је предсједник Општинског одбора у Мојковцу, што ће на следећим изборима значити парламентарни статус у овој општини.

Душко Секулић

Декларација Српске радикалне странке и Странке српских радикала о правима Срба у Црној Гори

- *Централна оштрабинска управа Српске радикалне странке и Странке српских радикала, на сједници одржаној 2. фебруара 2007. године, усвојиле су Декларацију о правима Срба у Црној Гори*

У 19. вијеку када је Црна Гора добила међународно признање, припадност српској нацији су, често и отворено, истицали тадашњи владари из династије Петровић. На пример, владика Петар Други Петровић Његош 1847. године објављује своје главно дјело „Горски вијенац”. Почиње га „Посветом праху оца Србије”. Такође, у „Горском вијенцу” се на више мјеста наводи: „куда ћете с’ кљетвом прађедовском; су чим ћете изаћ’ пред Милоша и пред друге српске витезове”, или сам да Милош оста на сриједу са његова оба побратима, те би Србин Србом данас био”. Исто тако: „Бог се драги на Србе разљути” и „кунем Вам се вје-

ром Обилића”, као и „што спомињеш Косово, Милоша, сви смо на њем’ срећу изгубили”. Петар Други Петровић Његош пише и: „Бајо су тридесетх змајевах... дочекаше Шенђера везира уврх равне горе Вртијељке... Не кће србин издат Србина, да га свијет мори прекором... Благо томе ко се ту нагнао, већ га ране не боле косовске... Витезови Срби вртијељски...” (према Петар Петровић Његош „Горски вијенац”, Графички завод, Титоград, 1969.)

Након Петра Другог, Црном Гором влада књаз Данило. У Законику књаз Данила из 1855. године у члану 92. пише: „Иако у овој земљи нема никакве друге народности до једи-

не српске" (www.njegos.org/census/princip.jpg- Александар Раковић „Национални идентитет у Црној Гори” Принцип, Београд, фебруар, 2004.).

Његов наследник књаз Црне горе (касније и краљ) Никола Петровић, двије године пред међународно признање Црне Горе, 1876. године, шаље проглас сусједним становницима Херцеговине: „Херцеговци, вођен Божијим провиђењем, позивом својим и моје мале али слободне и храбре државице, братском љубављу према вама и жељом, да се народ српски ослободи и уједини, коју сам љубав и жељу од својих предака нашљедио и непрекидно најживље неговао... У Херцеговини је од вазда живио цвијет народа српског... отуда она лијепа, значајна за вас поносита српска рибачка... у жилама вашим тече наша крв српска... ослободите милу своју отаџбину, богату ризницу слабих српских усломена велике прошлости наше и личну перјаницу народа српског...” (Гогчевић С. „Црногорско-турски рат 1876-1878”, Војноиздавачки завод ЈНА - Војно дело, Београд, 1963. стр. 41-42).

У дневној заповести из 1877. године књаз Никола Петровић поручује: „Црногорци! На само Вазнесење 1858. године положио је књаз Данило у славној бици код Граховца темељ војничком и ударио камен темељац политичком препороду српског народа...” (исто стр. 170)

Почетком 20. вијека 6. августа 1914. године, Црна Гора се солидарише са Србијом и објављује рат Аустро-Угарској. У прокламацији објављеној тог дана краљ Никола позива: „У свети рат за слободу Српства и Југословенства (др Ракочевић Н. „Црна Гора у Првом свјетском рату”, Историјски институт у Титограду, Обод Цетиње, 1969. стр. 47.).

Нешто раније, 1. августа 1914. године одржано је ванредно засиједање Народне скупштине Црне Горе. Сједницу је отворио предсједник Народне скупштине Мило Дожић следећим ријечима: „Састајемо се у добри и срећни час за све нас, за читав српски народ”. Први говорник, народни посланик Јанко Тошковић је истакао: „Нема те српске и словенске душе, која, знајући да је наш драги српски Биоград већ у огњу, не би сада радосно полетјела у свети бој...” Посланик Тошковић тражи да се: „...с мјеста похита браћи у помоћ. Или друго Косово или српско уједињење.”

Народна скупштина краљевине Црне Горе је једногласно донијела одлуку о објави рата Аустро-Угарској, и о томе је обавестила Народну скупштину Краљевине Србије следећим речима: „Народна скупштина Краљевине Црне Горе сазвана у овим судбоносним часовима за цио српски народ поздравља своју драгу браћу, и преко њих цио српски народ братске краљевине, и увјерава их да је свака душа у Црној Гори, сад као икад, готова принјети и потоњу кап крви на жртвеник српске слободе и независности...”

Народна скупштина краљевине Црне Горе је обавијестила и Государствену думу царевине Русије о својој одлуци: „Црногорска Народна скупштина – као вјерни тумач осјећања и жеља српског народа у Црној Гори, сазвана у тешким и пуним искушењима часовима за цио српски и уопште словенски народ хита да поздрави своју драгу браћу, чланове Думе, а преко њих и цијелу моћну Русију ту вјековну заштитницу српства, и да их увјери да ће српски народ, као вјечити сарадник у великој словенској идеји, и овога пута знати жртвовати све што има, да одбрани своја света национална права, јер је увјерен, да његову праведну ствар штите Бог, правда и моћна и свагдашња заштитница српска Русија” (др Ракочевић Н. „Црна Гора у Првом свјетском рату”, Историјски институт у Титограду, Обод, Цетиње, 1969. стр. 38 - 40).

До велике промјене долази у вријеме Другог светског рата. У свом познатом интервјуу француском листу „Le Mon-

de” Милован Ђилас, бивши високи комунистички функционер, а затим и прозападни дисидент, описао је посљедице братоубилачког сукоба у Црној Гори за време Другог свијетског рата: „За време последњег рата, српски контрареволуционарни покрет (...) био је најмоћнији у Црној Гори; стварањем једне државе у овој области ослабило би најозбиљнијег противника југословенских комуниста; централизам и хегемонизам српског национализма. Између осталог, партијске и административне структуре засниване су за време рата (баш) на црногорском партикуларизму...” (према Тошић Д. „Ко је Милован Ђилас”, Откровење, Београд, 2003. стр. 126).

Резултати пописа у Црној Гори 1909 – 2003.

Године 1909. у Књажевини Црној Гори је живјело око 95 одсто становнока српске националности (толико се изјаснило да говори српски језик, националност се одређивала према матерњем језику, а број православаца је износио 94,38 одсто (према www.njegos.org/census/princip.jpg - Александар Раковић „Национални идентитет у Црној Гори” и „Пописи у Црној Гори 1909 - 2003”, Принцип, Београд, фебруар 2004).

Године 1921. окрузи Андријевица, Бар, Колашин, Никшић, Подгорица и Цетиње - у званичној статистичкој заведени под Црна Гора - укупно су имали 199.227 становника, од тога: Срби - 181.989 или 91,35 одсто, Албанци 8,45 одсто. Тадашњи окрузи Беране и Бијело Поље, вођени као део јужне Србије, имали су 23.864 и 26.147 становника, од тога Беране 23.561 Срба или 98,73 одсто, Бијело Поље 26.163 Срба или 99,96 одсто.

Дакле, у Књажевини Црној Гори и у Краљевини СХС Срби су били већина на територији данашње Црне Горе.

У ФНРЈ, под комунистичко-тоталитарним режимом долази до преокрета, јер Срби скоро да нестају по резултати-

ма пописа из 1948. године: укупно их је 6.707 или 1,78 одсто, Црногораца је по попису 342.009 или 90,67 одсто (Албанаца 5,15 одсто, Хрвата 1,8 одсто).

Слични резултати се понављају и на другим пописима одржаним у ФНРЈ и СФРЈ. На примјер, године 1953. Срба је било 13.864 или 3,3 одсто, Црногораца 363.686 или 86,62 одсто (Хрвата 2,34 одсто, Албанаца 5,58 одсто). Године 1961. Срба је било 14.087 или 2,99 одсто, Црногораца 383.988 или 81,37 одсто (Муслимана 6,5 одсто, Хрвата 2,26 одсто, Југословена 0,33 одсто, Албанаца 5,47 одсто). Године 1971. Срба је било 39.512 или 7,46 одсто, Црногораца 355.632 или 67,15 одсто (Муслимана 13,26 одсто, Хрвата 1,74 одсто, Југословена 2,07 одсто, Албанаца 6,74 одсто). Године 1981. Срба је било 19.407 или 3,32 одсто, Црногораца 400.488 или 68,54 одсто (Муслимана 13,36 одсто, Хрвата 1,81 одсто, Југословена 5,67 одсто и Албанаца 6,46 одсто).

Године 1991. када су одржани први вишестраначки избори након неколико деценија, одржан је и попис на коме се 57.453 становника или 9,34 одсто изјаснило као Срби, а 380.467 или 61,86 одсто као Црногорци (Муслимани 14,57 одсто, Хрвати 1,07 одсто, Албанци 6,57 одсто).

На наредном попису, године 2003. (када је укинута држава СРЈ, тј. када је формирана државна заједница СЦГ), одржан је и последњи попис на територији Црне Горе. Резултати тог пописа дају једину релевантну слику о националној припадности у Црној Гори. Срби су 2003. године чинили 31,99 одсто укупног становништва или 198.414 становника, а Црногорци 43,16 одсто или 267.669 становника (према www.monstat.cg.yu/popis). Срби су били већина у појединим општинама, на примјер: Пљевља 60,11 одсто, Плужине 60,51 одсто, Херцег Нови 58,88 и Жабљак 50,26 одсто.

Савремено доба

Српски народ је мањина у држави Црној Гори. То је чињеница која произлази из резултата пописа одржаног 2003. године. Ми овде нећемо разматрати теорије о „двојној свијести“ Црногораца или о „дуалитету“, нити ћемо покушати да одговоримо на питање по чему се разликују Срби и Црногорци. Нећемо ни оспоравати право неке да се изјашњава како хоће. Бавићемо се само знаничним подацима са пописа одржаног 2003. године. Они указују да би српски народ као мањина у Црној Гори требало да ужива сва права из Оквирне конвенције за заштиту националних мањина Савета Европе (СЦГ је постала чланица Савета Европе 3. априла 2003. приступила је и Оквирној конвенцији Савета Европе www.humanrights.gov.yu/srpski, очекује се да би Црна Гора могла да постане нова 47. чланица Савета Европе на октобарском засједању Парламентарне скупштине 2006. године (www.novine.ca/arhiva.br.1057.16.juni.2006).

Националне мањине и Савјет Европе

Године 1949. Парламентарна скупштина Савета Европе је у једном извјештају разматрала „проблем шире заштите права националних мањина“ (цитати према www.hlc.org.yu/srpski/Etnicke_manjine/medjunarodni_standardi - Оквирна конвенција Савета Европе - Фонд за хуманитарно право). Препорука 285 из 1961. године је садржала дефиницију: „Припадницима националних мањина неће бити ускраћено право (...) да упражњавају сопствену културу, користе свој језик, оснивају своје школе и да имају наставу на језицима свог избора нити да исповедају и практикују сопствену религију“.

Препорука 1134 из 1990. године је садржала списак принципа за које је Скупштина сматрала да су неопходни за заштиту националних мањина.

Током прве половине 90-их, Савјет Европе је интезивирао рад на регулисању положаја националних мањина. На примјер: „Октобра 1991. Организациони одбор за људска права (ООП) добио је задатак да размотри, како с политичког, тако и са правог гледишта, услове у којима би Савјет Европе могао да покрене рад на заштити националних мањина...”

Године 1992. и 1993: „Комитет министара наложио је ООП-у да испита могућност формулисања специфичних норми за заштиту националних мањина. У том циљу ООП је основао Комитет експерата. ООП и Комитет експерата су узели разне текстове у обзир, посебно предлог за Европску конвенцију за заштиту националних мањина који је израдила Европска комисија за демократију (такозвана Венецијанска комисија), аустријски предлог за додатни протокол уз ЕКП обухваћен препоруком Скупштине 1201. (1993) и друге предлоге.”

Организациони одбор за људска права је на основу тога поднио извјештај Комитету министара 8. септембра 1993. године.

Шефови држава и влада земаља чланица Савјета Европе су на самиту одржаном у Бечу 8. и 9. октобра 1993. наложили Комитету министара: „да припреми, уз што мања одлагања, 'Оквирну конвенцију', којом се утврђују принципи које државе уговорнице морају да поштују ради „обезбеђења заштите националних мањина”.

У новембру 1993. године, Комитет министара је основао *ad hoc* Комитет за заштиту националних мањина (састављен од експерата).

У октобру 1994. године Комитет министара (на 517. састанку замјеника министара) је дефинисао одређени број одредби Оквирне конвенције.

У истом мјесецу и Комитет за заштиту националних мањина подноси свој нацрт Оквирне конвенције, и коначно, на 95. министарском састанку, 10. новембра 1994. усваја се текст Оквирне конвенције.

Оквирна Конвенција за заштиту националних мањина Савјета Европе у контексту регулисања положаја српске мањине у Црној Гори

Државе чланице Савјета Европе и друге државе уговорнице ове Оквирне конвенције износе у преамбули своју намеру да (цитати према [www.hlc.org.yu/srpski/Etnicke manjine/medjunarodni standardi](http://www.hlc.org.yu/srpski/Etnicke/manjine/medjunarodni_standardi)-Оквирна конвенција Савета Европе-Фонд за хуманитарно право): „У оквиру својих територија заштите опстанак националних мањина (...) сматрајући да плуралистичко и истинско демократско друштво треба не само да поштује етнички, културни, језички и верски идентитет сваког припадника националне мањине, већ и да ствара и одговарајуће услове који му омогућавају да изрази, очува и развије тај идентитет (...) имајући у виду Конвенцију о заштити људских права и основних слобода и пратећих протокола, имајући у виду одређење у погледу заштите националних мањина у конвенцијама и декларацијама Уједињених нација и документима Конвенције о европској безбедности и сарадњи, посебно у документу из Копенхагена од 29. јуна 1990. решене да начела наведена у овој Конвенцији спроведе путем националног законодавства и одговарајућих владиних политика...”

Затим се у првом одјељку Конвенције, члан 1, прецизира да је заштита националних мањина: „саставни дио међуна-

Срби у Црној Гори

родне заштите људских права и као таква спада у област међународне сарадње.”

У члану 3, став 1. се наводи: „Сваки припадник националне мањине има право да слободно бира да се према њему опходе или не опходе као таквом и неће доћи у неповољан положај због таквог одређења... или вршења права везаних за то одређење.”

Дакле, Конвенција већ у својим уводним одредбама гарантује припадницима српске мањине у Црној Гори да неће доћи у неповољан положај (нпр. могућност запослења у државној служби), зато што се декларишу као припадници мањинског народа.

У одјелку 2. члану 4, ставу 1. пише да је зајамчена припадницима националних мањина: „равноправност пред законом” и једнака законска заштита. И у том смислу, забрањена је било каква дискриминација на основу припадности и националној мањини.

У члану 5, став 1. се прописује обавеза унапређивања услова потребних: „за одржавање и развијање културе припадника националних мањина и очување неопходних елемената њиховог идентитета - вјере, језика, традиције и културног наслеђа.”

Дакле, припадници српске мањине у Црној Гори треба да имају право на свој идентитет, веру и цркву, очување традиције и културе. На примјер, имају право на проучавање лика и дјела Светог Саве. У истом контексту треба посматрати и став 2. из истог члана који прописује да се надлежне власти морају „уздржати од политике и праксе асимилације припадника националне мањине противно њиховој вољи...”

У члану 7. се гарантује: „поштовање права сваког припадника националне мањине на слободу мирног окупљања, слободу удруживања, слободу изражавања и слободу мисли

и вјероисповијести.” По овим међународним одредбама припадници српске мањине имају право на своје посебне културне установе.

У члану 8 се поново истиче да националне мањине имају: „право да слободно изражавају своја вјерска увјерења и да оснивају вјерске институције, организације и удружења.” Дакле, припадници српске мањине имају пуно право на слободан приступ храмовима СПЦ без ометања, као и без оспоравања традиције или утемељености СПЦ у српском народу и његовој традицији.

Члан 9 прописује да припадник националне мањине има право на слободу изражавања која „обухвата слободу увјерења и примања и давања информација и идеја на мањинском језику, без ометања од стране власти и без обзира на границе.” Такође, и оквиру правних система треба обезбиједити „да припадници националних мањина имају приступ средствима информисања без дискриминације.”

Дакле, припадници српске мањине имају право на своје емисије на државној ТВ, што се и даље разрађује у вези са штампом у ставу 3 јер није дозвољено ометање стварања и „коришћење штампаних средстава јавног информисања од стране припадника националних мањина. У законским оквирима за звучни радио и телевизијске емисије, обезбиједиће колико је год могуће, а узимајући у обзир одредбе става 1. да припадници националних мањина добијају могућност стварања и коришћења савремених средстава јавног информисања.”

Члан 10 признаје „право сваког припадника националне мањине на коришћење, слободно и без ометања, свог мањинског језика приватно и јавно, усмено и писмено.” У ставу 2. истог члана пише: „У областима које су традиционално или у знатном броју насељене припадницима националних мањина” треба обезбиједити „услове који би омогућили да се мањински језик користи у односима између припадника тих група.” Дакле, у општинама Пљевља или Херцег Нови.

Треба нагласити да су државни органи Црне Горе у неколико наврата признали постојање посебног, новоствореног црногорског језика, који је по њиховом тумачењу другачији од српског. Из тога произлази да је потребно српској мањини у Црној Гори омогућити да користи свој српски језик у складу са међународним стандардима из Оквирне конвенције Савјета Европе.

У том контексту треба омогућити да се језик српске мањине користи у поступцима пред државним органима, јер став 3. прописује да је зајамчено право сваком припаднику националне мањине „да буде одмах обавјештен, на језику који разумје, о разлозима хапшења и о природи оптужбе против њега и да се брани на том језику, ако је потребно, уз бесплатну помоћ тумача.”

Такође, члан 11 гарантује „право сваког припадника националне мањине да користи своје презиме и име на мањинском језику и право на њихово званично признавање по модалитетима утврђеним у (...) правном систему.” Став 2. истог члана прописује: „право сваког припадника националне мањине да на мјестима видљивим за јавност изложи ознаке, натписе и друге информације приватног карактера писане на његовом матерњем језику.” Став 3: „У областима традиционално насељеним знатним бројем људи који припадају националној мањини” потребно је „настојати, у оквиру својих правних система, укључујући, гдје је то погодно, уговоре са другим државама, а узимајући у обзир своје посебне услове, да традиционални локални називи, имена улица и других топографских ознака намјењених јавности буду исписани на локалном језику.” Дакле, треба омогућити двојезичне натписе.

У члану 12 се регулишу: „мере у области образовања и истраживања за његовање културе, историје, језика и вере (...) националних мањина и већине.“ У ставу 2. пише да треба обезбедити: „одговарајуће могућности за оспособљавање наставника и приступ учбеницима...“

Ове одредбе указују на то да треба обезбедити одговарајуће учбенике српској мањини, како би се она упознала са историјом и културом свог народа. Ово је корисна одредба, посебно зато што у јавности Црне Горе постоје различита тумачења појединих периода историје који се везују за територију данашње државе Црне Горе (нпр. у вези са Дукљом, Немањинима).

У истом контексту, члан 13 прописује: „У оквиру система образовања“ треба признати право „припадника националних мањина на оснивање и вођење сопствених приватних институција за образовање и оспособљавање.“, тј. српска мањина у Црној Гори би требало да има право на оснивање сопствених приватних институција за образовање својих припадника.

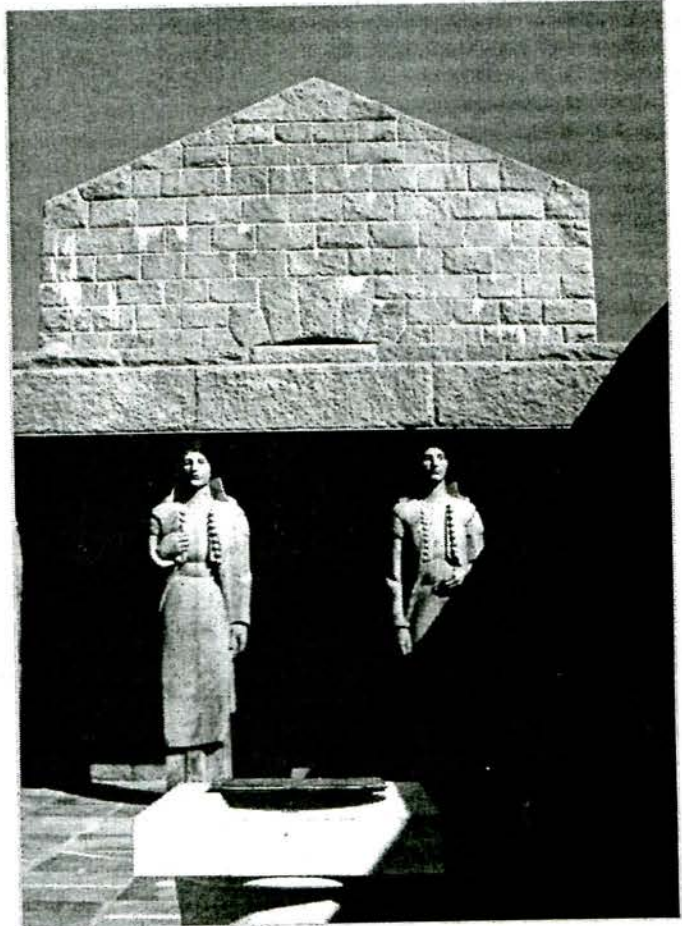
У члану 14 се регулише „право сваког припадника националне мањине да учи свој матерњи језик.“ У ставу 2. истог члана пише: „У областима које су традиционално или у знатном броју насељене припадницима националних мањина“ потребно је обезбедити „колико је год могуће и у оквиру својих образовних система, да припадници тих мањина имају одговарајуће могућности за извођење наставе на матерњем језику или да добијају часове из тих језика.“ Дакле, српска мањина у Црној Гори има право на посебне часове свог језика и у оквиру државног образовања, и то не само у општинама гдје их има преко 50 одсто, већ и у онима гдје их има у знатном броју, нпр. у Беранама 46,51 одсто, Бијелом Пољу 40,32 одсто, Будви 40,87 одсто, Колашину 44,77 одсто, Мојковцу 41,12 одсто, Тивту 35,19 одсто, Шавнику 47,44 одсто и другим општинама у Црној Гори.

У члану 15 се наглашава да је „потребно створити неопходне услове за ефикасно учење припадника националних мањина у културном, социјалном и економском животу и јавним пословима, нарочито онима који се њих тичу.“ Из овога члана произлази да не смије бити ни економске дискриминације српске мањине у Црној Гори, нити дискриминације локалне самоуправе у регионима гдје живи знатан број или су већина припадници српске мањине. Средства из државног буџета се морају равномерно расподељивати.

У члану 17 се регулише мањина са сународницима у другим сусједним државама и „право припадника националних мањина да оснивају слободне и мирољубиве додире преко границе која законито бораве у другим државама, посебно са онима с којима имају заједнички етнички, културни, језички или вјерски идентитет или заједничко културно наслеђе.“ Дакле, српска мањина у Црној Гори има право да сарађује са својим сународницима у сусједним државама, посебно са онима у Србији и РС (БиХ).

У ставу 2. овог члана се признаје право националним мањинама да „учествују у раду невладиних организација, како на националном, тако и на међународном плану.“ Из овога члана произлази да српска мањина има право да оснива невладине организације са националним предзнаком. Уосталом, то право је већ искористила и хрватска мањина у Црној Гори, оснивајући 10 невладиних организација (према www.mvpei.hr).

У члану 18 се прописује да и државни органи треба да закључују „двостране и вишестране споразуме са другим државама, посебно сусједним, ради обезбјеђивања заштите припадника националних мањина.“ У ставу 2. овог члана пише и да су потребне „мјере за подстицај прекограничне са-

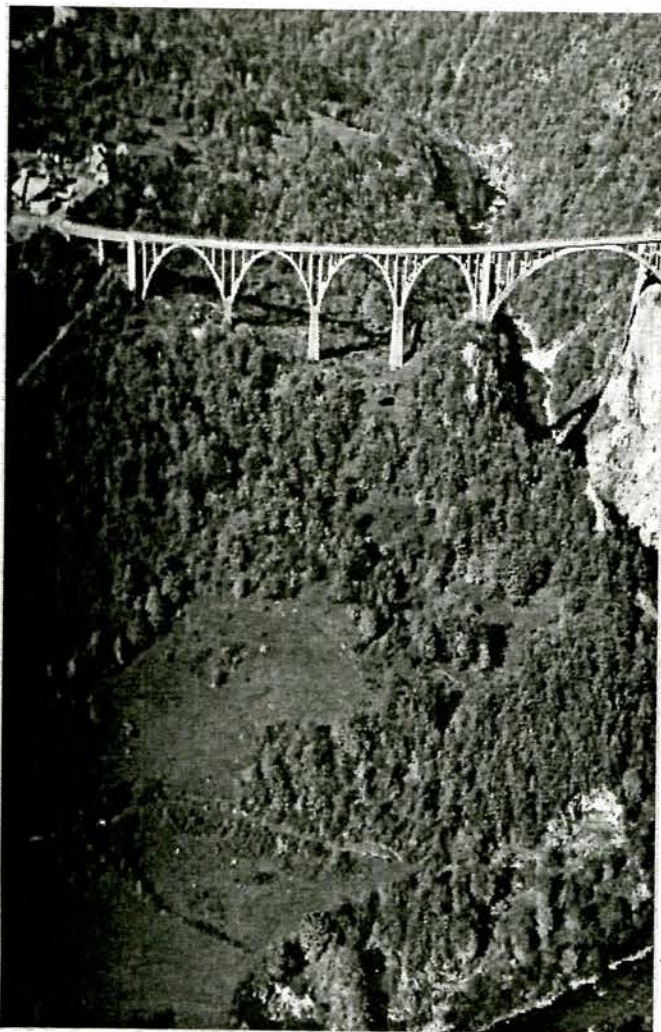
радње.“ И ову одредбу Оквирне конвенције треба тумачити у контексту сарадње српске мањине у Црној Гори са сународницима у сусједним земљама.

Међунаслов: Европска повеља о регионалним и мањинским језицима (Стразбур, 5. новембра 1992) у контексту регулисања положаја српске мањине у Црној Гори

Европска повеља о регионалним и мањинским језицима би требало да се примјењује у новоствореној држави Црној Гори, јер према изјавама високих функционера из Црне Горе, нови устав ове независне државе би требало да пропише црногорски језик као службени („ДАН“: „Танјуг“ пренео „Курир“ 1. јула 2006). У том контексту званичног тумачења, да постоје два различита језика, црногорски и српски, језик српске мањине потпада под одредбе Европске повеље о регионалним и мањинским језицима.

У преамбули Повеље државе чланице Савјета Европе износе „да је право на употребу регионалних и мањинских језика у приватном и јавном животу неotuђиво право које је у сагласности са начелима Међународног пакта о Грађанским и политичким правима и у складу са духом Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода Савјета Европе, имајући на уму... Хелсиншки завршни акт из 1975. и документа састанка у Копенхагену 19“ (цитати према www.coe.ba/pdf/Ec).

У првом дијелу Повеље, у члану 1 се даје дефиниција регионалних или мањинских језика. То су они језици који се: „традиционално у употреби на одређеној територији (...) једне државе од стране држављана те државе који чине бројчано мању групу од остатка становника те државе и који су различити од званичног језика те државе...“ Дакле, српски језик и српска мањина у Црној Гори потпадају под одредбе Повеље.

У члану 7 Повеље, став 1. се прописује да треба унапредити „проучавање и истраживање регионалних или мањинских језика на универзитетима или сличним установама” и „доношење одредаба путем којих би се на одговарајући начин и одговарајућим средствима обезбедило проучавање регионалних или мањинских језика на свим ступњевима.” У ставу 2. истог члана се истиче да је потребно усвајање „посебних мјера у корист регионалних или мањинских језика”, а у ставу 3. да треба установити: „одговарајућа тела која би се бавила савјетовањем власти о свим питањима која се тичу регионалних или мањинских језика.” Из овога члана произлази да су власти у Црној Гори дужне да омогуће постојање специјализованих савјетодавних тијела која би се бавила питањима српског језика у Црној Гори.

У другом дијелу Повеље, у члану 8, став 1. се прописује да државне власти треба да омогуће предшколско, основно, и средње образовање на регионалном или мањинском језику, такође и да омогуће „универзитетско или друго високо образовање на регионалном или мањинском језику.” Власти треба да омогуће и сталне курсеве образовања одраслих у циљу упознавања са регионалним или мањинским језиком, као и обезбјеђивање учења историје и културе. Државни органи треба да омогуће оспособљавање наставника потребних за примјену претходних одредаба, као и да успоставе надзорно тијело које ће правити примјену одредаба Повеље. Надзорно тијело би требало да буде одговорно за примјену мјера у пракси, и дужно би било да подноси периодичне извештаје.” Дакле, власти у Црној Гори би требало да омогу-

ће постојање једног надзорног тијела које би се бавило питањима српског језика, као и оспособљавање наставника за српски језик. У том контексту, власти би требала да омогуће и образовање на српском језику од предшколског узраста па до факултета.

У члану 9 став 1. се прописује да су државне власти дужне да у кривичном поступку обезбједе да судови на захтјев једне од страна: „спроводе поступак на регионалном или мањинском језику.” Гарантује се и право окривљеног да употребава регионални или матерњи језик, и да докази, документа и захтјеви буду на његовом језику, без икаквих трошкова по припадника националне мањине. Слично се прописује и у грађанским парницама, и у судовима који „се тичу управних ствари.” У ставу 2. се прописује да државне власти „не доводе у питање ваљаност правних докумената само зато што су донијети на регионалном или мањинском језику.” Све ово треба примјенити и на припаднике српске мањине у Црној Гори.

У члану 10, став 1. се захтијева да власти обезбједе да „административне власти користе регионалне или мањинске језике” као и да се поднесци, усмени и писмени, могу подносити на регионалном или мањинском језику. Потребно је осигурати и двојезичне образце. У ставу 2. пише да треба одобрити и „употребу регионалног или мањинског језика у расправама у локалним парламентима”, као и означавању традиционалних имена мјеста. Такође, у јавним службама је потребно одобрити употребу језика националних мањина. За ове претходне одредбе треба обезбједити „превођење и тумачење.” Дакле, у локалним парламентима у општинама гдје су припадници српске мањине у знатном броју или су већина, треба омогућити употребу српског језика.

У члану 11 се прописује да државне власти треба да обезбједе „стварање макар једне радио станице и једног телевизијског канала на регионалном или мањинским језицима” и да „олакшају” штампање једних новина на мањинском језику. Такође, требало би да „помогну образовање новинара и осталих запослених у средствима јавног информисања које користе регионалне или мањинске језике.” Јасно је да по стандардима Савјета Европе српска мањина у Црној Гори има право на најмање једну телевизијску и радио станицу.

У ставу 2. се прописује да су државне власти дужне да преузму обавезу да „гарантују слободу директног пријема радио и телевизијског програма из суседних земаља на језику који је исти” као језик националних мањина.

Државне власти не смију да се: „супротстављају реемитовању радио и телевизијских програма из суседних земаља” на језику националних мањина. Дакле, српска мањина има право да гледа телевизијске емисије и слуша радио програме из Србије или РС (БиХ).

Такође, власти су дужне да омогуће слободу изражавања припадника националних мањина. Државне власти би требале и да оснивају одговарајућа тијела која ће пратити примјену ових одредби.

У члану 12. став 1. се позивају државне власти да омогуће превод и тилтовање уметничких дела на мањинским језицима, и да обезбеде услове за културне активности.

У члану 13. став 1. се прописује да се користе мањински језици у уговорима о запошљавању и техничким упуствима. У ставу 2. пише да треба користити мањинске језике и у финансијским документима, као и приликом коришћења погодности социјалног осигурања. Све ово треба примјенити и у случају српске мањине у Црној Гори.

У члану 14 се поново указује на неопходност прекограничне сарадње, са оним државама у којима се користи исти језик, као што је језик мањине.

У члану 15 се прецизира да државне власти морају да достављају извештаје генералном секретару Савјета Европе о примјени Повеље.

Закључак

Права српске мањине у Црној Гори су загарантована и другим међународним пактовима и конвенцијама, као и историјским развојем мањинских права. На примјер: „Неки теоретичари везују настајање ове установе за сам Вестфалски мир 1648, који је прокламовао начело *Cuius regio illius religio*... Завршни акт Бечког конгреса 1815. гарантовао је пољском народу национална обележја и политичке установе на територијама подељеним између великих сила (...) Турска је преузела обавезу да заштити хришћане у Турској на бази недискриминације у верском, расном и етничком погледу... Од посебног је значаја члан 27 Пакта о грађанским и политичким правима који гласи: „У државама где постоје етничке, верске или језичке мањине лица која припадају тим мањинама не могу бити лишена права да имају у заједници са другим члановима групе свој сопствени културни живот, да исповедају своју сопствену вероисповест и обављају верске дужности, или да употребљавају свој сопствени језик.“ Завршни документ Бечког састанка КЕБС-а из 1989. у члану 19. обавезује државе „да створе услове за унапређење етничког, културног, језичког идентитета националних мањина на својој територији“ (Аврамов С. „Међународно јавно право“ Савремена администрација, Београд, 2003. стр. 338-341).

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода (Рим, 4. новембар 1950) коју је ратификовало преко 40 земаља, прописује у члану 6, став 3. да свако има право „да добије бесплатну помоћ преводиоца ако не разуме или не говори језик који се употребљава на суду“ (цитати према „Заступник Србије и Црне Горе пред Европским путем за људска права“ Министарство за људска права, Београд, 2005. стр. 32 - 64).

Протокол уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (Париз, 20. март 1952.) у члану 2 прописује: „Нико не може бити лишен права на образовање. У вршењу свих својих функција у области образовања и наставе држава поштује право родитеља да обезбеде образовање и наставу који су у складу са њиховим вијерским и филизофским увјерењима.“

У члану 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода пише: „Уживање права и слобода предвиђених у овој Конвенцији обезбјеђује се без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вјероисповијест, политичко или друго мишљење, национално или социјално поријекло, веза са неком националном мањином...“

Дакле, српска мањина у Црној Гори не смије бити дискриминисана, и мора имати права као и све друге мањине у Црној Гори. На пример, хрватска мањина која чини само 1,10 одсто укупног становништва или 6.811 становника (према www.monstat.cg.yu/popis), што је око 29 пута мање од удјела српске мањине у укупном становништву Црне Горе, има право на двојно држављанство, слично је и са припадницима албанске мањине којих има око 6 пута мање него припадника српске мањине у Црној Гори, али и они имају могућност да посједују двојно држављанство (према „Политици“ 5. јула 2006. У чланку под насловом „Домовина важи али не и 'орлови““ се наводи да упркос закону који то забрањује хрватска и албанска мањина имају могућност да посједују двојно држављанство, али српска мањина то не може да оствари. Хрватска мањина из Црне Горе има чак и право гласа у Хрватској (Папић Г. „НИН“, 22. јун 2006.)

Такође, Протокол бр. 12 уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода (Рим, 4. новембар 2000.) у члану 1 прописује: „Свако право које закон предвиђа оствариваће се без дискриминације по било ком основу, као нпр. полу, раси, боји коже, језику, вјероисповијести, политичком и другом уверењу, националном или друштвеном поријеклу, повезаности са националном мањином...“

Ова анализа показује да бројни међународни извори гарантују мањинска права српској мањини у Црној Гори. Српска заједница има право на двоструко држављанство, двојезичне формуларе, економску равноправност, културу аутономију, образовање на свом језику, проучавање сопствене историје, слободу вјероисповијести, слободу изражавања, најмање једну телевизијску и радио станицу, своје новине, образовање и оспособљавање новинара, преводиоце, невладине организације, реемитовање телевизијског и радио програма из Србије и РС (БиХ), употребу српског језика у локалним парламентима, пред правосудним органима, приликом финансијских трансакција и запошљавања, означавања назива градова, сарадњу са сународницима из суседних земаља, оспособљавање наставника, запошљавање у државним службама, посебне часове српског језика у оквиру државног образовања и слично.

Предсједник Српске радикалне странке: др Војислав Шешел

Замјеник предсједника Српске радикалне странке: Томислав Николић

Потпредсједници Централне отаџбинске управе: Драган Тодоровић, Гордана Поп-Лазих, Милорад Мирчић, Горан Цветановић, генерални секретар Александар Вучић

Чланови ЦОУ: Војислав Шешел, Томислав Николић, Маја Гојковић, Гордана Поп-Лазих, Радислав Кањерић, Душко Секулић, Александар Вучић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Петар Аксић, Зоран Антић, Верољуб Арсић, Мита Аврамов, Татомир Баковић, Бранислав Блажић, Елена Божић-Талијан, Милорад Буха, Саша Ваљаревић, Небојша Величковић, Милан Веселиновић, Слободан Видановић, Бобан Војиновић, Драган Вукадиновић, Јадранко Вуковић, Живота Вуксановић, Гордана Гајић, Дарко Глишић, Јован Даја, Јован Дамјановић, Божидар Делић, Момчило Дувњак, Бранимир Ђокић, Горан Ђуковић, Драган Жикић, Србољуб Живановић, Стефан Занков, Велимир Зејак, Милица Јанићијевић, Радисав Јекић, Петар Јојић, Наташа Јовановић, Златан Јовановић, Стеван Кесејић, Ото Кишмартон, Срђо Комазец, Божидар Копривица, Драгиша Костић, Љубомир Краговић, Зоран Красић, Милорад Крстин, Никола Лалић, Милан Лазих, Миодраг Луковић, Зоран Маших, Милидраг Мајдов, Лазар Марјански, Предраг Маркочевих, Момир Марковић, Раде Мишић, Амџад Мигати, Огњен Михајловић, Марко Миленковић, Влада Милојковић, Маја Миловановић, Милорад Мирчић, Дејан Мировић, Игор Мирковић, Паја Момчилов, Станислав Момчиловић, Рајко Мрђа, Предраг Пангић, Драган Павловић, Горан Павловић, Томислав Пенезић, Срето Перић, Витомир Плужаревић, Зоран Поповић, Томислав Пртић, Томислав Љубеновић, Вјерица Радета, Гојко Радић, Милован Радовановић, Марина Рагуш, Бранислав Ранкић, Бранко Ранковић, Југослава Родић-Соколовић, Мићо Роговић, Сулејман Спахо, Драгиша Станојчић, Светислав Стојменовић, Мирослав Ступар, Јоргованка Табаковић, Милун Терзић, Миленко Тодоровић, Марина Томан, Горан Цветановић, Мирко Цветичанин, Миле Чавић, Миљко Четровић, Драган Чолић, Немања Шаровић.

„Нико” није крив за убиство Душка Јовановића

Мандић ослободио Мандића

- Једно од најтежих убистава у Црној Гори, по ријечима судије Мандића, „нема доказане кривице”, иако државни тужилац Весна Меденица и Веселин Вељовић, директор црногорске полиције, мисле сасвим другачије

Пише: Душко Секулић

Радован Мандић, судија Вишег суда у Подгорици, ових дана ће завршити писање пресуде Дамиру Мандићу, због убиства Душка Јовановића, главног и одговорног уредника дневног листа „Дан”.

Једно од најтежих убистава у Црној Гори, по ријечима судије Мандића „нема доказане кривице”, иако државни тужилац Весна Меденица и Веселин Вељовић, директор црногорске полиције, мисле сасвим другачије. Иако су врло често склони да демантују сами себе Меденица и Вељовић су били „разочарани” пресудом Вишег суда, односно судије Мандића. Судија је одлуку образложио једноставном тврђом „да нема довољно доказа”, да је Дамир Мандић, осумњичен за саучесништво, учествовао у оном гнусном атентату. Меденица и Вељовић упорно тврде супротно, сматрајући да су тужилаштво и полиција својим истражним радњама у потпуности доказали учешће Мандића у убиству Јовановића.

Закон о кривичном поступку Црне Горе предвиђа да пресуда, између осталог, може бити побијена „због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стања”. У члану 376 наводи се да је повреда одредаба кривичног поступка, иако је суд био непрописно састављен или ако је у изрицању пресуде учествовао судија поротник који није судјеловао на главном претресу или који је правоснажном пресудом изузет од суђења.

Званичан захтјев за изузеће предједавајућег судије Радована Мандића, који је поднијела Јовановићева породица, није прихваћен, и то већ половином суђења, када се могла и наредити намјера главног судије да изрекне ослобађајућу пресуду.

И наравно, када је у спреси врх власти са врхом криминала у Црној Гори, када им се интереси стопе они свакако имају и исте прохтјеве и исте циљеве. Циљ ове групе је, очито, да се никада не открије ни наручилац, ни извршилац убиства Душка Јовановића. У народу се дуго шапуће ко је наручилац, ко организатор, ко је повукао ороз, али и да судија Мандић није профил и права особа за истраживање правде.

Судија Мандић се просто грабио да добије Јовановићев предмет, иако су остале судије бјегале од њега као ђаво од

И наравно, када је у спреси врх власти са врхом криминала у Црној Гори, када им се интереси стопе, они свакако имају и исте прохтјеве и исте циљеве. Циљ ове групе је, очито, да се никада не открије ни наручилац, ни извршилац убиства Душка Јовановића. У народу се дуго шапуће ко је наручилац, ко организатор, ко је повукао ороз, али и да судија Мандић није профил и права особа за истраживање правде.

Судија Радован Мандић у судници

крста. Који су мотиви натјерали судију Мандића да он доноси пресуду Дамиру Мандићу, може само да се нагађа.

Да није трагично, било би смијешно, објашњење судије Мандића приликом ослобађања Дамира Мандића: „Није доказано да је оптужени Мандић био на лицу мјеста критичне ноћи и није био присутан у возилу из којег је убијен Јовановић”. Насупрот томе, замјеник вишег државног тужиоца Љиљана Кликовац, прикупила је неспорне доказе који су стигли из Висбадена, а којим се потврђује присуство трагова оптуженог и у возилу и на једној од пушака која је коришћена у атентату, док је листинзима утврђено да је критичне ноћи, у критично вријеме Мандић био на мјесту злочина.

Оно што је веома важно, али се веома често прећуткује, је чињеница да је Мандић у истражном поступку признао да је учествовао у убиству. То признање је „испарило” из списка тако да га сада нигдје нема.

Да ли је из списка предмета испарило још понешто, остаје да се види, иако и тужилаштво и полиција тврде да има довољно доказа како би се Мандић осудио.

Иако је опозиција дигла глас против скандалозне пресуде, владајући ДПС и СДП су се хитро заклонили иза изанђале и непримјерене фразе: законодавна власт се не смије мијешати у одлуке судске власти. Очито да ДПС и СДП не смију ништа предузимати против својих моћника. Иако, истине ради, код неких посланика парламентарне већине, није било одушевљења због овакве пресуде судије Мандића.

У скупштинским кулоарима посланици СДП-а су опозиционарима тврдили да они са свим тим немају али баш никакве везе, али да „због коалиционих обавеза“ подржавају ДПС, док су у ДПС-у тврдили да они просто морају бити против декларације коју је срочила разједињена опозиција!

Док се у парламенту свађају, или покушавају да се свађају, дотле Љиљана Кликовац (тужилац) образлаже свој став ријечима: „Резултати доказног поступка упућују на несумњив закључак да је оптужени Мандић извршио кривична дјела која му се стављају на терет. Овакво увјерење темељим на материјалним доказима, исказима свједока и резултатима спроведених вјештачења. Имајући у виду квалитет бројних доказа, сматрам да је доказано да је оптужени Дамир Мандић извршио кривично дјело које му се оптужбом ставља на терет...”.

И свједоци који су се на суду појавили, како би пружили алиби самом Мандићу, очито нијесу говорили истину. Ако се зна њихова криминална биографија, онда многе ствари бивају јасније. Чак и када су покушавали да кажу како је Мандић у часу убиства био са њима, многе суштинске појединости се нијесу поклопиле, како из извора Мандића тако и његових јатака Ненада Мићуновића и Леона Дрешаја.

Након ослобођења, Дамир Мандић одмах покушава да побегне и то правцем Подгорица-Рожаје-Кула-Пећ, значи да се пребаци до Косова и тако заувјек умакне правди.

Што је интересантно, судија Мандић је одбио захтјев тужилаштва да се Дамиру Мандићу због превенције одузме

Оно што је веома важно, али се веома често преглућује, је чињеница да је Мандић у истражном изјављивању признао да је учествовао у убиству. То признање је „испарило” из сџиса иако да га сада ни-где нема.

пасош, доказујући, још једном, да је у потпуном у дослуху са онима који имају за циљ потпуно заустављање истраге убиства главног и одговорног уредника листа „Дан” Душка Јовановића.

Мандић је туђим аутом кренуо из Подгорице за Беране и ту се задржао неколико сати а након тога отишао за Рожаје, гдје је такође боравио неколико сати и онда је кренуо ка Кули са намјером да трајно напусти Црну Гору. Спријечен је, али нико није сигуран да неће покушати поново, али сада сигурнијим и тајанственијим путевима.

Овај случај очито показује и нешто што је у Црној Гори уобичајено: чврста спрега дијела извршне власти са мафијом која своје краке попут хоботнице има у свим осталим органима друштвене власти, па наравно и у судовима.

У којој земљи и у ком правном систему може да се догоди да поједини докази из списка предмета нестају преко ноћи и да за то нико не одговара, па чак и не постави право питање.

У друштву гдје јавно убијају људе, гдје то неко види а након тога сви од страха окрећу главу - будућност је обојена у тамно.

Осумњичени Дамир Мандић

Иако је опозиција дијла глас против скандалозне пресуде, владајући ДПС и СДП су се хитро закљонили иза изанђале и неумјерене фразе: законодавна власт се не смеје мијешати у одлуке судске власти. Очито да ДПС и СДП не смеју ништа предузимати против својих моћника. Иако, истине ради, код неких посланика парламентарне већине, није било одушевљења због овакве пресуде судије Мандића.

Нови почасни грађанин Подгорице

Идеолошка блискост Месића и Мугоше

• Предлог да се Месић изабере за „почасног грађанина Подгорице“ открива и оно што је већ добро познато: црногорски властодршци припадају новој балканској политичкој номенклатури са осовином Тирана - Приштина - Загреб у којој Стјепан Месић и католички клер играју веома важну и одлучујућу улогу

Пише: Душко Секулић

Почасни грађанин Подгорице биће, по свој прилици, Стјепан Месић, председник Хрватске – одлука је одборничке већине у Скупштини Општине Подгорица. Предлог је образложио изјесни Милорад Шарановић, али је очито наређење за овакву одлуку стигло „одозго“ не само од градоначелника Миомира Мугоше, већ и од Ђукановића.

Понашање црногорских државних и општинских власти у комуникацији са представницима хрватске и шиптарске националне мањине из јужне српске покрајине Косова и Метохије показује потпуно одсуство мјере доброг укуса и

потпуну послушност и сервилност. Предлог да се Месић изабере за „почасног грађанина Подгорице“ открива и оно што је већ добро познато: црногорски властодршци припадају новој балканској политичкој номенклатури са осовином Тирана - Приштина - Загреб у којој Стјепан Месић и католички клер играју веома важну и одлучујућу улогу.

У образложењу предлога стоји: „Стјепан Месић, председник Републике Хрватске, проглашава се почасним грађанином Главног града - Подгорице, за заслуге у развоју демократског друштва, афирмацији добрих међудржавних односа и положаја и изгледа Главног града Републике Црне Горе у Републици Хрватској...”

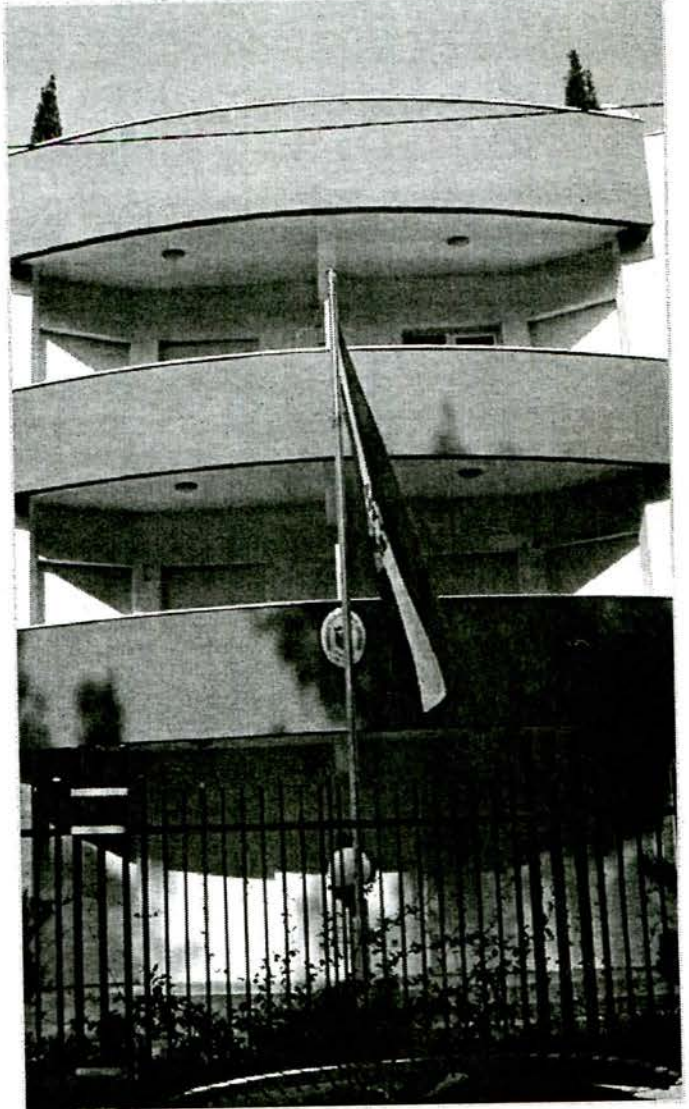
Према званичним подацима више од милион Срба је ишјерано из Републике Хрватске за последњих петнаест година, а Стјепан Месић је лично одговоран за то што се на своја родна огњишта враћило мање од пет посто Срба.

И данас, када се неко од Срба усуди да се врати на дједовину у Хрватској, чека га жестоко малтретирање, хапшење, па чак и убиство, док је Месић, како кажу подгорички пољтрони, „истински борац за очување тековина антифашизма. Његови ставови, утемељени на принципима правде и истине, учинили су да највеће вриједности антифашизма у Републици Хрватској буду очуване, упркос настојањима да се под плаштом савремености и обнове државе покушају реформисати ретроградни историјски процеси...”

У самом предлогу нема података шта је то Месић лично предузео на афирмацији Подгорице, док нико из Одбора за избор и именовање није ни помислио да помене егзодус Срба из Републике Српске Крајине, гдје је Месић, заједно са Туђманом, главни кривац.

Према званичним подацима више од милион Срба је отјерано из Републике Хрватске за последњих петнаестак година, а Стјепан Месић је лично одговоран за то што се на своја родна огњишта вратило мање од пет посто Срба.

И данас, када се неко од Срба усуди да се врати на дједовину у Хрватској, чека га жестоко малтретирање, хапшење, па чак и убиство, док је Месић, како кажу подгорички полтрони, „истински борац за очување тековина антифашизма. Његови ставови, утемељени на принципима правде и истине, учинили су да највеће вриједности антифашизма у Републици Хрватској буду очуване, упркос настојањима да се под плаштом савремености и обнове државе покушају реформисати ретроградни историјски процеси...”

Да ова теза у потпуности није тачна, најбоље говори и однос Ђукановића и терористе Тачија који је лично одговоран за убиства Срба, како на Косову и Метохији, тако и у Хрватској, јер су Тачи, Ђукановић и Месић политички близанци, посебно када се ради о односу према српском народу. Очито да је дошло вријеме да своје непријатеље „доживљавамо” као ослободиоце и људе које треба уважавати. Месић се активирао и приликом уништавања државне заједнице Србија и Црна Гора, гдје је, не само логистички, помагао растурању државе. Уосталом, његово искуство, у том послу, није ни мало, ни безначајно. Учествовао је у растурању СФРЈ, као њен председник, а са Србијом и Црном Гором је само наставио прљави посао. Наравно, њемачки интерес стоји стоји иза његовог понашања, али његова упорност да нанесе што више зла српском народу постала је пословична! То Одбор за избор и именовање овако објашњава: „Након вишегодишњег застоја, политички дијалог између Хрватске и Црне Горе отпочео је, управо, доласком Стјепана Месића на

Колико су нам, суштински, односи пријатељски, најбоље зна и актуелни градоначелник Подгорице Миомир Мугоша, коме су прошле године Хрвати у Дубровнику демолирали ауто, а он је једва спасао живу главу.

функцију председника Републике Хрватске. Кооперативност и разумијевање Хрватске у тешким временима за црногорску званичну политику било је од изузетне важности за опстанак Црне Горе. Хрватска је храбро подржала црногорску тежњу да обнови своју државност и снажно допринијела да односи двије земље буду не само конструктивни и сардајни, већ и пријатељски."

Колико су нам, суштински, односи пријатељски, најбоље зна актуелни градоначелник Подгорице Миомир Мугоша, коме су прошле године Хрвати у Дубровнику демолирали ауто, а он је једва спасао живу главу.

Колика је идеолошка блискост и повезаност руководства Хрватске и Црне Горе, најбоље је видјети из љубавних порука црногорског руководства које понајвише личе на полтронске: „Стјепан Месић је свој допринос унапређењу односа Хрватске и Црне Горе показивао отворено и изнад очекиваних председничких дужности. Посебно важан напор представља заједничку иницијативу предлога Месића и Вујановића да Превлака, од некадашњег спорног питања, постане заједнички туристички потенцијал - конкурентан на захтјевном европском тржишту. Подршка председника Месића у оснаживању привредне сарадње двију држава, као и унапређење положаја и живота Црногораца у Хрватској, посебно је подржана и оцијењена важном од најшире јавности у нашим државама."

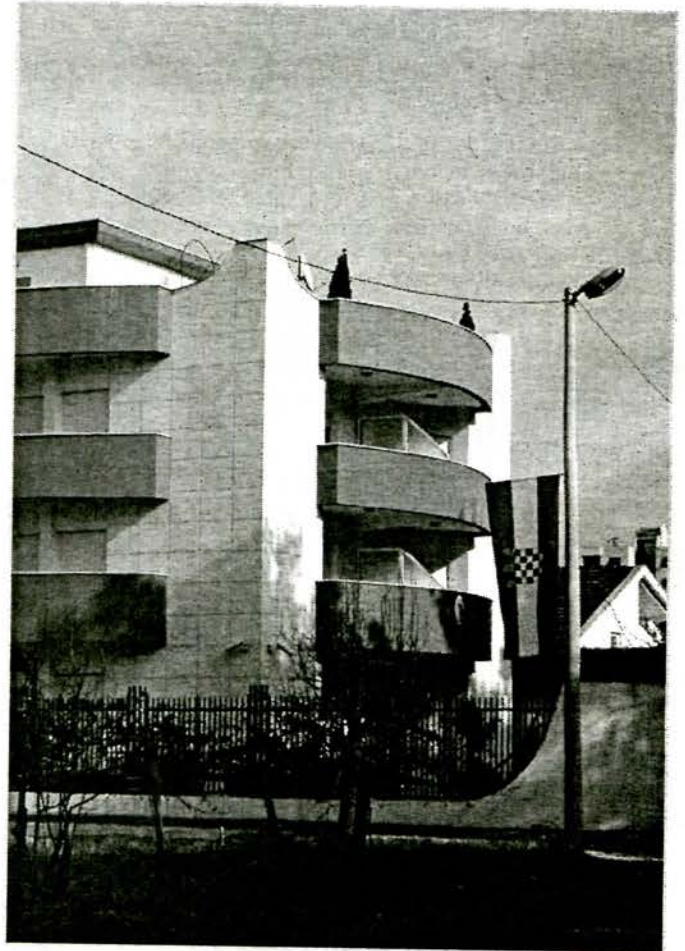
Овдје је, манипулацијом, предлагач потпуно прикрио очите чињенице које говоре сасвим супротно од овог дијела образложења. Наиме, по захтјеву Хрватске Превлака, иако никад није била хрватска, треба да припадне Хрватској. Наравно, на штету саме Црне Горе, јер рт Превлака практич-

но затвара Бокоторски залив и представља капију за најљепши дио црногорске морске обале. Преко Превлаке Хрвати контролишу најмање 1/3 црногорске обале.

Што се тиче интензивирања привредне сарадње најбоље говори податак да Хрвати купују најексклузивнија предузећа у Црној Гори. Агрокомбинат је већ одређен за „одстрел“ и Хрвати задовољно трљају руке. Да ли је уступање Агрокомбината „13 јул“ надокнада Хрватима за помоћ у рушењу државне заједнице? Очито да јесте!!! Није због подјетности да су виногради Агрокомбината највећи у Европи.

Што се тиче унапређивања односа Црногораца у Хрватској, и Месићеве заслуге, најбоље се сарадња очитава у судбини никшићко-шавничке групе, која је измасакрирана у хрватском злогласном логору Лора и нико из власти до данашњих дана није нашао за сходно да проговори о том злочину, па чак ни породицама да изјави саучешће.

Оне Црногорце које Хрватска прихвати као своје убраја у „хрватско цвијеће“! Сјетимо се само Јеврема Јеша Брковића, старог хрватског агента и усташу!

Наиме, ио захтјеву Хрвајске, Превлака, иако никад није била хрвајска, и треба да припадне Хрвајској. Наравно, на ишћету саме Црне Горе, јер рт Превлака практично затвара Бокототорски залив и представља капију за најљепши дио црногорске морске обале. Преко Превлаке Хрвајши контролишу најмање 1/3 црногорске обале.

Стратегија којом црногорска власт настоји да постигне компромис око Устава

Лажном демократијом до новог Устава Црне Горе

- Све то не би било толико стравно да не постоје јасне намјере да се асимилије српски народ из Црне Горе у новокомпоноване Црногорце који ће, по строго одређеном правилу, бити све мање Црногорци православци, а све више католици блиски Хрватима и Албаницима – свима, само не Србима, иј. онеме ијо су некад били

Пише: Н. Живковић

Након насилног одвајања Црне Горе од Србије – методом политичког и сваког другог притиска – Црна Гора се полако гуши у чељустима криминала. Приморје је буквално распродато, а стварни купац се не зна. У Подгорици цијене некретнина непрестано расту. Мугоша се обезбиједио, а његова финансијска моћ је сваким даном све већа и озбиљан је конкурент у бизнису Милу Букановићу и његовом чувеном брату Ацу. Мугоша је почео чак и јавно да се супротставља шефу клуба посланика Демократске партије социјалиста Миодрагу Вуковићу, говорећи како се неће повући са посланичког мјеста, иако је Вуковић то од њега, као градоначелника, тражио. Очигледно да Миомиру Мугоши треба имунитет како би се заштитио од дјела која је урадио супротно закону. Смијешно је повјеровати да Мугоши поред силног богатства треба посланичка плата. Док се све ово дешава, Подгорица постаје град луксузно опремљених вила које коштају и по више десетина милиона, а чији су власници углавном људи из власти и криминалци са којима власт сарађује свих ових година.

Сјевер пишти опустошен и покраден. Присутне су масовне миграције становништва са сјевера пут Србије и мањим дијелом пут Подгорице. И посљедња предузећа су распродата. Цијене струје расту без престанка. Сиротиња пишти пред неправдом, али глас стиже изгледа једино до неба – до црногорских моћника никако. Црној Гори пријети немаштина и биједа. Слој сиромашног становништва се непрестано увећава, озбиљно пријетећи да постане проблем, не само Црне Горе, већ и региона.

У оваквим условима у Скупштини Црне Горе се отпочиње са писањем Устава „независне“ Црне Горе. Опозиција учествује у изради новог највишег правног акта, али без озбиљних изгледа да ће власт уважити макар дио опозиционих захтјева.

Није лако примјетити да су (о)позиционе странке попут Покрета за промјене, Социјалистичке народне партије, Народне странке и Демократске српске странке врло блиске ставовима Демократске партије социјалиста, иако да се скоро са сигурношћу може утврдити да ће нови Устав у Скупштини бити усвојен двотрећинском већином.

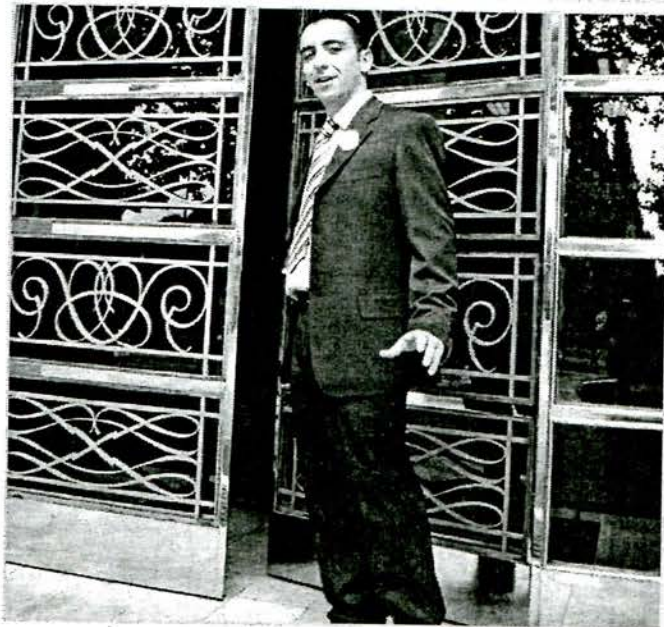
Као доказ да ова власт нема ни мрвицу демократског катаностија је изјава председника Скупштинине Ранка Кривокапића загревачком „Вјестнику“ поводом рада на изради новог Устава Црне Горе. Кривокапић је ко зна који пут открива своје србомрзачко лице говорећи да су сви они који су се залагали за оцртана Србије и Црне Горе у државној заједници „зубишници“, а они који се суздржавају његовој полицији да су „непријатељи Црне Горе“.

Није лако примјетити да су (о)позиционе странке попут Покрета за промјене, Социјалистичке народне партије, Народне странке и Демократске српске странке врло блиске ставовима Демократске партије социјалиста, тако да се скоро са сигурношћу може утврдити да ће нови Устав у Скупштини бити усвојен двотрећинском већином.

У домаћој јавности харају изливи лажне демократије од стране владајуће коалиције. Стално се истиче да ће Устав бити донесен на задовољство свих људи који живе у Црној Гори. Неко ко никад није живио на овим просторима и под овом влашћу био би склон и да повјерује у нову демагогију старог режима.

Српска радикална странка је за све године свој политичкој дјеловања указивала на вјековне претензије Ватикана на данашњи простор Црне Горе, а то се сада јасно види из озбиљне намјере да се у Устав uvede тзв. црногорски народ, језик и црква, који су директни резултати неких политичких за Србе у Црној Гори.

Као доказ да ова власт нема ни мрвицу демократског капацитета је изјава председника Скупштине Ранка Кривокапића загревачком „Вјеснику“, поводом рада на изради новог Устава Црне Горе. Кривокапић по ко зна који пут открива своје србомрзачко лице говорећи да су сви они који су се залагали за опстанак Србије и Црне Горе у државној заједници „губитници“, а они који се супротстављају његовој политици да су „непријатељи Црне Горе“. У истом интервјуу најавио је и отимачину имовине Српске православне Цркве од стране такозване цшц. Кривокапић се у „Вјеснику“ није устегао да измисли како су Црногорци почетком деведесетих година нанјели огромну штету Хрватској и чврсто обећао да „Црна Гора треба обештетити Хрватску“.

Кад се сагледају све ове чињенице кроз призму досадашње политике ДПС-а и СДП-а, није тешко закључити да је

власт одлучна да из новог Устава избаци српски језик и да у Устав не uvede српски народ, али ће наћи мјеста за измишљену црногорску нацију, измишљени црногорски језик и анатемисаног распопа Мираша Дедеића и његову дружину.

Српска радикална странка је за све године свој политичког дјеловања указивала на вјековне претензије Ватикана на данашњи простор Црне Горе, а то се сада јасно види из озбиљне намјере да се у Устав uvede тзв. црногорски народ, језик и црква, који су директни резултати те кобне политике за Србе у Црној Гори.

Све то не би било толико страшно да не постоје јасне намјере да се асимилује српски народ из Црне Горе у новокомпоноване Црногорце који ће, по строго одређеном правилу, бити све мање Црногорци православци, а све више католици, блиски Хрватима и Албанцима – свима, само не Србима, тј. онемо што су некад били.

Да ли ће народ у Црној Гори остати постојан на својој вјековној традицији и култури, остаје да се види. Једно је сигурно – нови Устав ће једино бити добар за ову власт, а за Србе погубан. Као једина нада намученог и превареног народа остаје Српска листа, тј. странке које су се око ње окупиле са једном једином намјером – да заштите Србе и све остале народе који желе добро Црној Гори.

Показао право лице

Ранко Кривокапић: „Окупицијом Црне Горе укинућа је црногорска аутокефална црква и на њено мјесто доведена СПЦ. То је једна од најдрастичнијих крађа која се десила Црној Гори. Те крађе су теже од крађа свих материјалних добара која су украдена од окупиције 1918. до 1941. године...

И приликом посјете премијера Канадера разговарали смо о заштити веома болних рана раића за Хрватску, али и за Црну Гору јер се шерећи за моралну одговорност. Иако није доносила политичке одлуке у њом њравом раићу, Црна Гора је била употребљена на разне начине. Мислим да бисмо требали постојити нагодбу која није финансијски неиздржива за Црну Гору, а која ће дати и моралну и материјалну satisfакцију дубровачком подручју...

Губитници референдума и припадници антидржавнога блока покушавају у устав уградити елементе који би дугорочно значили расипање државног бића Црне Горе и слабљење државе...

Чињеница је да сам напустио резерву неколико дана прије напада на Копакле и јавно позвао све да не идемо у раић. Био сам од оних који су бацили пушку и иако показао да није раић Црне Горе. Ако постоји нешто чиме се поносим у својем политичком животу, онда је то свакако одбијање да идемо у раић...”

Вјесник, четвртак 8. вељаче, 2007.

Отац Велибор Цомић у интервјуу за „Велику Србију”
о новом Уставу Црне Горе и положају Српске православне цркве у Црној Гори

Трпимо и чекамо да се непокајани покају

- *Забрињава и невјероватна брзина којом је написан добар дио уставног текса. Добио сам такав материјал и морам да изнесем своје правничко разочарење њим сировим, а по свему шареним и неуједначеним текстом. Етилог у погледу права на слободу вјероисповијести јесте да је попућен сирови текст гори од оног који је, вјеровали или не, предложио Мијаћ Шуковић, а по свему одуда од духа и форме члана 9 Европске конвенције о људским правима!?*

На дјелу изанђале норме комунистичког
Закона о положају вјерских заједница Црне Горе

- Оче Велиборе, какав је положај Митрополије црногорско-приморске данас?

Отац Велибор Цомић: Питање које сте поставили већ дужи низ година заокупља пажњу шире јавности. О положају Митрополије, као јединог канонски легитимног представника православне вјере у Црној Гори, може се говорити из три нивоа. Један је правни, други политички, а трећи је везан за доживљај и статус Митрополије у њеном народу.

- Да почнемо од правног положаја...

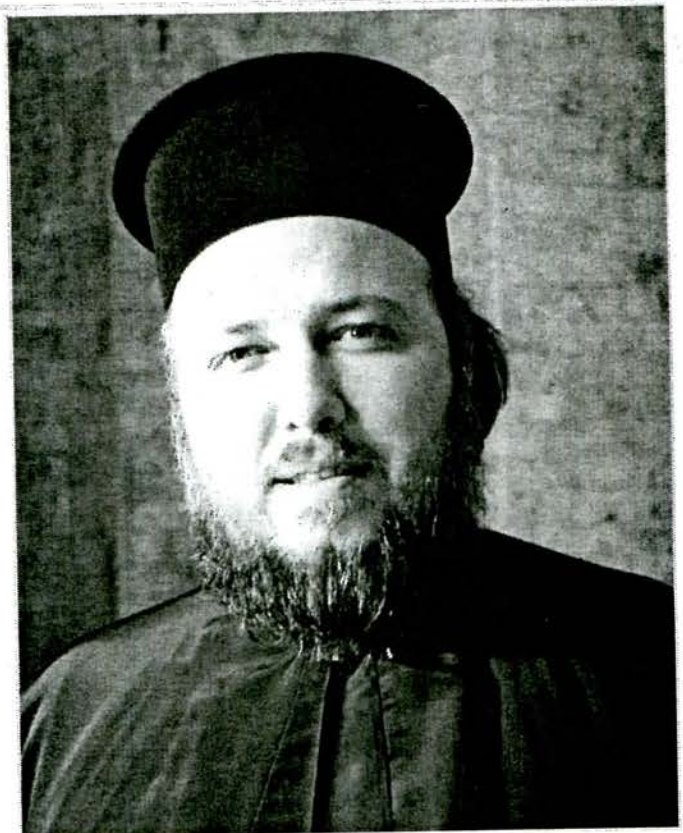
Отац Велибор Цомић: У правном погледу, све је исто као и раније. Формално посматрано, још увијек су на снази норме Устава Црне Горе из 1992. године, али и давно превазиђене и изанђале норме комунистичког Закона о правном положају вјерских заједница Црне Горе из 1977. године. Од увођења вишестранања до данас, тај ригидни атеистички закон примјењен је само једном и то када је Центар безбједности у Цетињу, у јануару 2000. године издао потврду да је једна партијско-племенско-полицијска секта пријавила своје тобож вјерско дјеловање под именом „ЦПЦ“!? То је једно веома лоше правно решење, али, како се види, поједини желе да буде још горе. Ту прије свих мислим на актуелног председника црногорског парламента Ранка Кривокапића и његовог „уставног експерта“ Мијата Шуковића. Поменути монтенегрински двојац је кроз тзв. експертски Нацрт устава Црне Горе покушао да у Устав uvede нешто што нити је било нити може изворно црногорско, православно и црквено.

Искрено се надам да ће наметнуто тзв. експертско решење по питању уставног статуса цркава и вјерских заједница бити одбачено као правно ненормално, злонамерно и тенденциозно.

Сви опозициони политичари не показују исти степен озбиљности и националне одговорности

- Политика често доминира над правом. У Црној Гори посебно. Очевидно, то се уочава и на примјеру Цркве?

Отац Велибор Цомић: То и јесте проблем. Поједини острашћени политичари из режима своје политичке функције, нажалост, доживљавају као средство којим се, у име њиховог антитеизма и даље, као и у она брозовска времена,

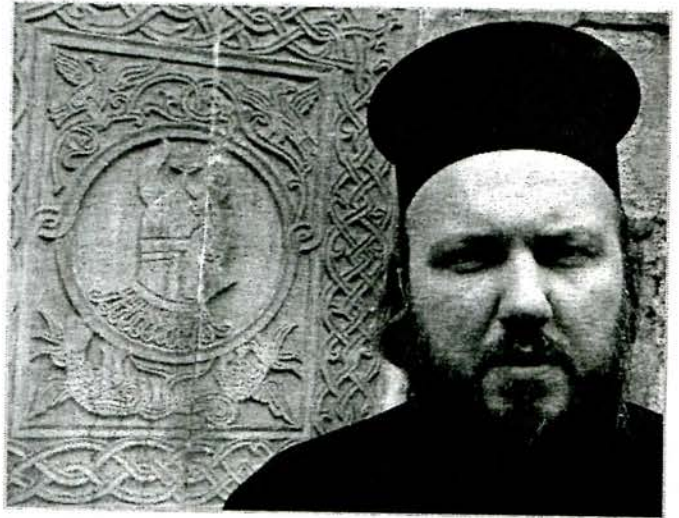
Јереј мр Велибор Цомић је рођен 1969. године у Краљеву. Завршио је Правни факултет и магистрирао правне науке у Новом Саду одбраном рада под насловом „Однос цркве и државе у условима Србије и Црне Горе у 19. вијеку”. Припрема докторат из правне историје, а тема му је везана за правни положај православне цркве у Црној Гори од 1888. до 1929. године. Парох је подгорички и члан Правног савјетња и Епархијског савјетња Митрополије црногорско-приморске. Аутор је бројних књига о сарадању свештеништва Српске православне цркве од устава и комуниста.

Формално потписано, још увијек су на снази норме Устава Црне Горе из 1992. године, али и давно превазиђене и изађале норме комунистичког Закона о правном положају вјерских заједница Црне Горе из 1977. године. Од увођења вишестраначја до данас најригідни атеистички закон примјењен је само једном и то када је Цетињар безбједности у Цетињу, у јануару 2000. године издао потврду да је једна партијско-пљеменско-полицajsка секција пријавила своје шобож вјерско дјеловање под именом „ДПЦ“??

треба, и то из све снаге, тући по вјерном народу и његовој цркви. Наравно, нису све политике и политичари исти и то морам да кажем иако знам да ће ми неки, вјероватно, замјерити. Као што нису сви опозициони политичари исти и не показују исти степен озбиљности и националне одговорности који се од њих очекује, тако и политичари из режима нису исти. Постоје они експонирани режимски екстремни и јуришници које народ, од реда, назива „дукљанима“. Постоје, и то се мора рећи, и крштени људи у режиму који не дијеле ставове својих партијских и коалиционих другова. Али, и они морају да схвате да живе у озбиљном времену те да морају да дају свој глас да се очувају изворне православно-хришћанске вриједности овога народа те да су и за своје ћутање одговорни.

Митрополија вијековима, па и данас, својски и стоички трпи ударце. Много више боле ударци који долазе од својих.

Поједини осушени пољитичари из режима своје пољитичке функције, најалосиј, доживљавају као средство којим се, у име њиховог анигилизма, и даље, као и у она брозовска времена, треба, и то из све снаге, тући по вјерном народу и његовој Цркви.

Ми смо дужни да трпимо и чекамо да се непокајани покају, некрштени крсте, идеолошки опијени отријезне. Црква зна да је свака сила за времена, а Божија свевремена.

Жедна је душа овога народа Бога Живога

• А положај и доживљај Митрополије у народу?

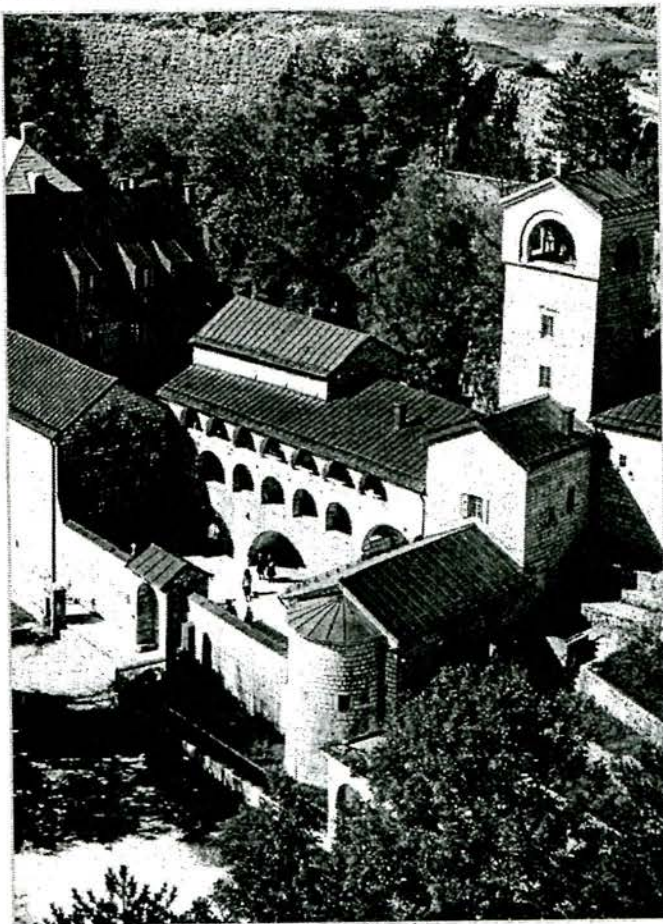
Отац Велибор Цомић: То је нешто најљепше што се догађа у Црној Гори током претходних петнаестак година. Народ се истински враћа Богу, цркви и себи. И то је незаустављив процес! Жедна је душа овога народа Бога Живога. Крштено је више од половине Црне Горе, обновљене су стотине оскрнављених и разрушених храмова, формирано је на стотине црквених одбора, обновљени су манастири који су још у турском времену порушени. На десетине хиљада људи по свим дијеловима Црне Горе редовно пости, исповиједа се, посјећује богослужења, помаже обнову храмова. Да не говоримо о дјелатној мисији најстарије школе у Црној Гори - Богословији светог Петра Цетињског која је за протеклих петнаест година, од када је обновљена, овом народу подарила преко пет стотина богослова!!! На историјском утемељењу и улози Митрополије црногорско-приморске, али и на несебичном труду и живој вјери, првенствено Архиепископа цетињског и митрополита црногорско-приморског, г. Амфилохија, и његовог богоповјереног свештенства, Црна Гора се, упркос свим транзиционим искушењима, духовно обнавља те због тога народ, што је потпуно природно, највише повјерења има у Цркву, а то значи у Бога Живога.

„Познајте истину и истина ће вас ослободити“

• Колико је Митрополија црногорско-приморска српска, а колико црногорска?

Отац Велибор Цомић: Митрополија црногорско-приморска ништа у свом учењу, црквеном и канонском идентитету и мисији није промијенила од када је установљена просветитељским радом Светога Саве. Апостолску православну вјеру коју је исповиједала у вријеме Светога Саве и кроз историју. Она се није мијењала. Међутим, све се око ње ми-

У једном времену се дошло и до тога да је један дио духовне дјеце Митрополије црногорско-приморске почео да се национално изјашњава на други начин, а други дио њене дјеце није мијењао национално име и идентитет. Ни то се није сиило

јењало и мијења. Мијењале су државе, смјењивале слобода и неслобода. Мијењали су се владари и народни прваци. Мијењале су се и мијењају идеологије. У једном времену се дошло и до тога да је један дио њене духовне дјеце почео да се национално изјашњава на други начин, а други дио њене дјеце није мијењао национално име и идентитет. Ни ту се није стало. Амплитуда процената оних који се изјашњавају као Срби и оних који се изјашњавају као Црногорци већ деценијама варира и, као што се види, није зацементирана.

Нико данас, у ери људских права, не може никоме оспорити да се изјашњава овако или онако и да под тим изјашњавањем подразумијева ово или оно. Митрополија није имала, нема и неће имати националну инквизицију или Конгрегацију за пропаганду нација. Но, у свим тим људским промје-

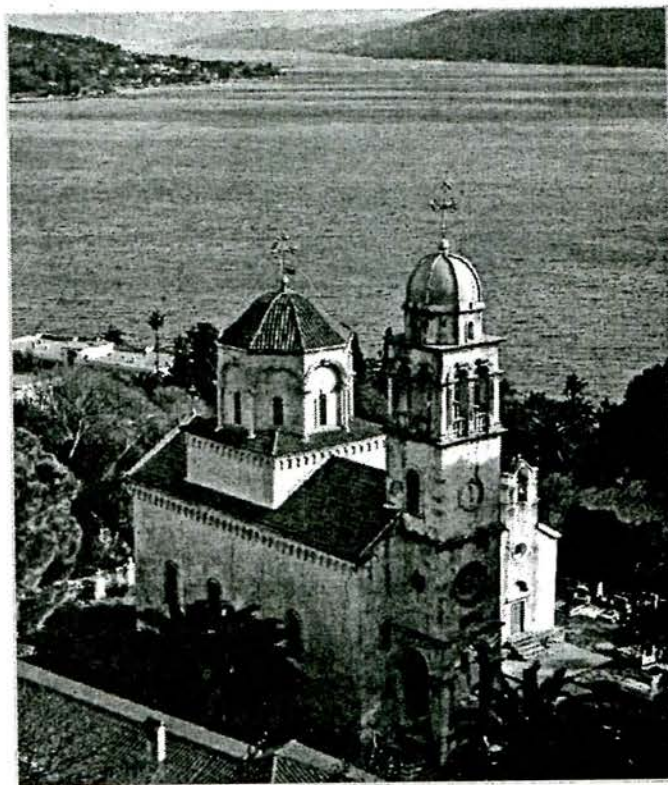
Свако може да вјерује или не вјерује у Бога, да ипковиједа своју вјеру или увјерење, сам или у заједници са другима, јавно или приватно, молишвом, ипковиједима, богослужењем, али нема право да угрожава другога или да га присиљава да нешто чини.

нама нација и трагања за идентитетом, чему смо свједоци у Црној Гори, најбитније је да се Митрополија у свом вјерском учењу, црквеном и канонском идентитету не мијења. Она је и данас истинска мајка духовно изранављеног народа и свима говори јеванђелску ријеч: „*Познајте истину и истина ће вас ослободити*“. Отуда, с обзиром да смо свештеници у овом времену, могу и морам да кажем да је сваки који је крштен у име Бога Љубави, Оца и Сина и Светога духа, од канонског свештеника добро доцао у Цркву па био он Србин, Црногорац, Рус, Бјелорус, Украјинац, Грк или припадник неког другог народа.

Распопске сцене

- У случају да се настави са покушајима отимања цркава, манастира и остале црквене имовине шта ће Митрополија предузети у том случају?

Отац Велибор Цомић: Анатемисани и проклетству предати распоп Мираш Дедеић је са неколицином својих след-

Смајрамо да је најбоље рјешење да се у овако иодијељеној Црној Гори задржи устави формулација која иомиње двије цркве (православну и римокатоличку) и једну вјерску заједницу (исламску), које су традиционалне на овим просторима. Такође, смајрамо да је прошло вријеме када се систем одвојености цркава и вјерских заједница од државе користио да се ипокаже негатииван сив државе према вјери, вјерницима и црквама и вјерским заједницама. Држава мора да води рачуна и о томе да се црквама и вјерским заједницама, ради добра грађана, одржава конструииван дијалог и сарадња на бројним пољима друштвоног животиа. Отворите се, свиђало се то некоме или не, ишњање вјеронауке у школама, као и присуства свештеника у војсци, болницама, сиротишницама.

*Ко хоће да вјерује раскоју или његовој гостоји Розани Дедеић има право и то му нико не може оспори-
ти. Али, ни раској ни његова гостоја немају право да краду име вјековне цркве и држава је дужна да води
рачуна о томе.*

беника више пута обијао сеоске цркве и то углавном по Катунској нахији. У тим храмовима су се фотографисали и позирали по неколико минута пред телевизијским камерама, наравно, неовлашћено облачећи свештеничке одежде, те су на тај начин стварали виртуелну слику о тобожњем „вртању цркава”. Одговорно тврдим да су сви храмови и манастири, као и све непокретности, у власништву Митрополије црногорско-приморске, те да распоп Дедеић није успио да отме ниједан наш храм. И ви сте свједоци да он и та прича немају упориште у народу, али да се преко јавног сервиса ствара лажна слика. Ми знамо да је са тим ружним распопским сценама духовног насиља из недавне прошлости и свим оним што се догађало у вези са православљем на овим просторима, а што се никада није догађало у историји Црне Горе, ударено на образ и душу овоме народу из потреба и ради циљева који немају везе са духовношћу и да то не може остати незапамћено и оправдано у историји Митрополије и историји Црне Горе.

Црква је вјековима чувала и очувала своје и народне светиње онако како је могла и знала, а познато је и како је могла и како је знала. Тако је били и тако ће и бити.

Ми немамо ексклузивно право на придјев „црногорски”, јер постоје бројне организације које у свом називу имају тај придјев. Тај придјев може да користи ко год хоће, али придјев „православни” не могу да користе они који са православљем и црквом божјом немају никакве везе.

Православна црква и у новом Уставу

- Какав је став Митрополије према новом уставу, а посебно о статусу цркава и вјерских заједница у њему?

Отац Велибор Цомић: Митрополија и друге православне епархије наше помјесне Цркве које се налазе на територији Републике Црне Горе, а подсећам да је ријеч и о епархијама: Будимљанско-никшићкој, Захумско-херцеговачкој и Милешевској, имају дефинисан и посве јасан став када је у питању рјешавање уставног статуса цркава и вјерских заједница. Правни савјет као експертско тијело Митрополије је веома озбиљно размотрио два питања која су третирана у тзв. Шукловићевом Нацрту устава. Наш став је предочен релевантним државним органима и политичким субјектима. Пошло се од тога да је држава дужна да поштује људску слободу и да се сваком грађанину мора омогућити право на слободу вјероисповијести са оном врстом законских ограничења која предвиђају темељна међународна документа о људским правима. Дакле, свако може да вјерује или не вјерује у Бога, да исповиједа своју вјеру или увјерење, сам или у заједници са другима, јавно или приватно, молитвом, проповиједима, богослужењем, али нема право да угрожава другога или да га присиљава да нешто чини. Држава, као што је познато, с једне стране има обавезу према грађанину, а са друге стране, има обавезу према црквама и вјерским заједницама. Сматрамо да је најбоље решење да се у овако подијеленој Црној Гори задржи уставна формулација која помиње двије цркве (православну и римокатоличку) и једну вјерску заједницу (исламску) које су традиционалне на овим просторима. Такође, сматрамо да је прошло вријеме када се систем одвојености цркава и вјерских заједница од државе користио да се покаже негативан став државе према вјери, вјерницима, црквама и вјерским заједницама. Држава мора да води рачуна и о томе да се црквама и вјерским заједницама, ради добра грађана, одржава конструктиван дијалог и сарадња на бројним пољима друштвеног живота. Отвориће се, свиђало се то некоме или не, питање вјеронауке у школама, као и присуства свештеника у војсци, болницама, сиротиштима.

Духовно недоношче полиције

- А тзв. црногорска црква?

Отац Велибор Цомић: То духовно недоношче полиције мора да промијени име. Што прије то боље. Ко хоће да вјерује распопу или његовој госпоји **Розани Дедеић**, има право и то му нико не може оспорити. Али, ни распоп ни његова госпођа немају право да краду име вјековне цркве и држава је дужна да води рачуна о томе. Једино је васељенска православна црква власна да каже ко је представник православља на једном простору. То не може да ради ни полиција, ни влада, ни министарство, ни права, а камоли псеудо-академија, ни странке, ни политичари. Ми немамо ексклузивно право на придјев „црногорски”, јер постоје бројне организације које у свом називу имају тај придјев. Тај придјев може да ко-

Није ми познато, а мислим да довољно познајем уставну историју, да постоји земља чији су представници писали устав отиоцади или, што би народ рекао, са краја тањег. Није ми јасно зашто је црногорска опозиција на то пристала.

ристи ко год хоће, али придјев „православни“ не могу да користе они који са православљем и црквом божијом немају никакве везе. Држава и сви други то морају да поштују макар у мјери колико се поштује та чињеница када су у питању римокатолици или муслимани у Црној Гори.

Устав пишу са краја тањег

- Рад на новом црногорском уставу је повјерен скупштинском одбору, а одбор је од својих чланова, ради бржег и ефикаснијег рада, формирао пододборе. Каква је ваша оцјена учинка опозиције на том послу?

Отац Велибор Џомић: Као правник имам бројне приједбе, али када би их редом износио онда би ми многи замјерили да се бавим политиком с обзиром да сам свештеник. Ипак ћу нешто рећи, а везано је за питање слободе вјероисповијести и уставни статус цркава и вјерских заједница. Није ми познато, а мислим да довољно познајем уставну историју, да постоји земља чији су представници писали устав отиоцади или, што би народ рекао, са краја тањег. Није ми јасно зашто је црногорска опозиција на то пристала. Забрињава и невјероватна брзина којом је написан добар дио уставног текста. Добио сам тај материјал и морам да изнесем своје правничко разочарење тим сировим, а по свему шареним и неуједначеним текстом. Епилог у погледу права на слободу

вјероисповијести јесте да је понуђен сирови текст гори од оног који је, вјеровали или не, предложио Мијат Шуковић, а по свему одудара од духа и форме члана 9 Европске конвенције о људским правима!? Просто је невјероватно да вербални Европејци не знају европске стандарде! И не можемо бити задовољни учинком представника опозиције у уставном одбору и то народ мора да зна. Морамо и да се надамо да ће се узбиљити, поправити, да ће присуствовати тим сједницама, а не да, као што је познато јавности, на сједнице пододбора шаљу младе и неискусне посланике да их замјењују, јер они имају, забога, преча посла од писања устава. И умјесто да признају своју грешку, они би жељели да нас увјере „да ништа није пропуштено и да има времена“.

И не можемо бити задовољни учинком представника опозиције у уставном одбору и што народ мора да зна. Морамо и да се надамо да ће се узбиљити, поправити, да ће присуствовати тим сједницама, а не да, као што је познато јавности, на сједнице пододбора шаљу младе и неискусне посланике да их замјењују, јер они имају, забога, преча посла од писања устава. И умјесто да признају своју грешку, они би жељели да нас увјере „да ништа није пропуштено и да има времена“.

Јеврем оптужио Меденицу

• *Политронским прихватањем кривице најужег и највишег руководиоца Црне Горе, у односу на грађански рат у бившој СФРЈ, Меденица је оштрим избила у први план. Понављала је, ипак, да ће сваки наш грађанин, који је направио неко недјело на ратишту у Хрватској одговарати пред црногорским судовима*

Пише: Душко Секулић

Весна Меденица, врховни државни тужилац Црне Горе, прије неку годину запосјела је веома важну функцију. Она је, надам се, јавности позната као партијски човјек и по острашћеном приступу у свакој одбрани „лика и дјела Мила Ђукановића“. Госпођа Меденица је започела мандат одбраном не закона и правде (што јој је, свакако, уставна обавеза), већ свега онога што има везе са ДПС-ом.

Како је вријеме одмицало, Меденица је прилежно и марљиво прикупљала партијске поене. Како јој је у ДПС-у ауторитет растао, тако је код обичног свијета, процес био обрнут.

И сада важи за партијског послушника и острашћеника највећег ранга, али и особу за коју, неки зли језици тврде, штитила интересе уског круга ДПС главешина. То нормално значи и „покривање“ њихових грехова и огрешења у закону. Међутим, у задње вријеме, она доживљава низ непријатности и то из истог политичког табора.

Политронским прихватањем кривице најужег и највишег руководства Црне Горе, у односу на грађански рат у бившој СФРЈ, Меденица је опет избила у први план. Понављала је, папагајски, да ће сваки наш грађанин, који је направио неко недјело на ратишту у Хрватској одговарати пред црногорским судовима.

Међутим, овдашњи усташа и агент ХИН-е (Хрватске обавјештајне службе) Јеврем Брковић је многе неупућене изненадио изјавом: „Весна Меденица је била на ратишту као добровољка и то заједно са оцем и братом“.

Реакција Јеврема Брковића услиједила је одмах након изјаве Меденице да „ће тражити одговорност и за хрватске злочине почињене над Србима у логору Лора и на другим мјестима.“

Тешко да је Брковић изрекао истину оптужујући Меденицу за „патриотизам“, али је индикативно то што је на Меденицу кренуо оркестрирани напад који је, понајприје, показао пуну инфилтрацију Хрватских обавјештајних служби у сваку пору црногорског друштва. Меденица је одмах, како би демантовала Брковића, изјавила да „никада није била на дубровачком ратишту и да ће за те лажи тужити Брковића“, иако, како је сама рекла, нема пуно повјерење у црногорски суд. Врховни јавни тужилац нема повјерења у суд?!

Међутим, овдашњи усташа и агент ХИН-е (Хрватске обавјештајне службе) Јеврем Брковић је многе неупућене изненадио изјавом: „Весна Меденица је била на ратишту као добровољка и то заједно са оцем и братом“.

Брковић се исправио, па устврдио да је „Меденица била добровољка на херцеговачком ратишту, а не на дубровачком“, али да је била и да једва чека тужбу - бацивши Меденици још једном рукавицу у лице.

Након тога Меденица се огласила, очито поражена, ријечима: „Ја Брковића нећу да тужим, јер туже се људи, а на ратишту нијесам била као добровољка јер сам у то вријеме обављала послове основног тужиоца у Колашину.“

Елем, Јеврем Брковић и Хрватска обавјештајна служба, још једном побјеђују у Црној Гори. Овога пута, за жртву, принијели су Весну Меденицу. Очито, да овај случај нема везе са случајношћу.

Како је вријеме одмицало, Меденица је прилежно и марљиво прикупљала партијске поене. Како јој је у ДПС-у ауторитет растао, ипак је код обичног свијета, процес био обрнут.

**Предлог закона о буџету Републике Црне Горе за 2007. годину
у свијетлу дискусије радикалног посланика Бојана Струњаша**

Полицијски буџет

• *Поштовани грађани, занимљиво је примјетити како се пуни републички буџет и ко га пуни, односно, ко и колико је неконтролисано узимао из буџета Републике Црне Горе, као из свог џепа*

Поштовани грађани, даме и господа посланици, господине Лукшићу,

Предлог закона о буџету Републике Црне Горе за 2007. годину по својој површини се ни по чему не разликује од већине осталих предлога закона које Влада доставља Скупштини. За суме које су овдје понуђене не зна се ни ко их је предложио, ни ко је одређивао колико ће коме припасти новчаних средстава из буџета Републике.

Поштовани грађани, занимљиво је примјетити како се пуни републички буџет и ко га пуни, односно, ко и колико је неконтролисано узимао из буџета Републике Црне Горе, као из свог џепа.

Познато је да Електропривреда Црне Горе на годишњем нивоу изгуби преко 30 одсто своје производње. Преведено на обичан језик - Електропривреда сваке треће године изгуби цијелу своју производњу. Да је Црна Гора којим случајем држава у којој владају закони, онај ко је одговоран за оволике губитке у Електропривреди би аутоматски ишао у затвор, јер годишње оштети Буџет Републике Црне Горе за милионске суме, што је за наше прилике ненадодив губитак.

Доказ да је све горе наведено тачно су поједина, назови, изборна предузећа, која периодично послују у оквиру Електропривреде и служе само пред изборе за прање пара којим се купују гласачи широм Црне Горе. Ова тзв. изборна предузећа престају са радом даном одржавања избора, а све губитке које су остварила покривају грађани из својих осиромашених буџета, покривајући високе цијене електричне енергије коју потроше у својим домаћинствима. Касније се све малверзације у Електропривреди покривају и заташкавају тзв. нередовним измиривањима обавеза према Електропривреди од стране грађана, док Електропривреда своје губитке подмирује парам којима народ плаћа струју.

Ако пажљивије погледамо Предлог буџета за 2007. годину, можемо примјетити да је овим буџетом предвиђено 3.460.000 на име технолошких вишкова у Управи полиције. У овом предлогу закона то је несрећно образложено. Али, све ово не би било тако чудно да није више него очигледно да послје сваких избора у полицији долази до технолошких вишкова, из разлога што се у полицију прије избора доводе стотине нових радника који су, наравно, у обавези, заједно са својим породицама да гласају за актуелну власт.

Колико режим заиста цијени науку и научноистраживачки рад црногорских академика и њихових сарадника види се из дијела буџета који је определио за научноистраживачки рад Академије, а он износи 15.000 евра. Ова сума не би била довољна, ни за једно одјељење Академије, па чак, ни за једног академика, за спровођење иоле озбиљнијег пројекта.

Значајан дио буџетских средстава предвиђен је за невладине организације, али наравно само оне долазе у обзир које Влада успјешно контролише, попут тзв. Црногорске православне цркве и Дукљанске академије наука. Наравно, озбиљни пројекти невладиних организација које свој посао обављају на прави начин из овог буџета неће добити ни пребијену пару.

Познато је да Електропривреда Црне Горе на годишњем нивоу изгуби преко 30 одсто своје производње. Преведено на обичан језик - Електропривреда сваке треће године изгуби цијелу своју производњу. Да је Црна Гора којим случајем држава у којој владају закони, онај ко је одговоран за оволике губитке у Електропривреди би аутоматски ишао у затвор, јер годишње оштети буџет Републике Црне Горе за милионске суме, што је за наше прилике ненадодив губитак.

Такође је јасно да постоје јавне установе које нијесу обухваћене буџетом, попут Републичког завода за геолошка истраживања, па питам господина Лукшића на који начин и из којих извора се финансирају ове и овакве установе.

Уважени грађани, треба да знате да би буџет Црне Горе био много већи да су опорезовани они који су ван закона и којима Црна Гора и слободоумни грађани Црне Горе плаћа-

Али, све ово не би било тако чудно да није више него очигледно да послје сваких избора у полицији долази до технолошких вишкова из разлога што се у полицију прије избора доводе стотине нових радника који су, наравно, у обавези заједно са својим породицама да гласају за актуелну власт.

Колико режим заиста цијени науку и научноистраживачки рад црногорских академика и њихових сарадника, види се из дијела буџета који је одредио за научноистраживачки рад Академије, а он износи 15.000 евра. Ова сума не би била довољна, ни за једно одјељење Академије, па чак ни за једног академика, за спровођење иоле озбиљнијег пројекта.

ју данак. Занимљиво је да у институцијама које се финансирају из републичког буџета скоро да нема Срба, а у остваривању буџета Републике Срби учествују са више од 30 одсто.

На крају, господине Лукшићу, овај Предлог буџета за 2007. годину служи вама и политици чији сте нераскидиви дио, за покривање и заташкавање бројних финансијских малверзација и из њега се не може извући ниједан поуздан закључак, јер је у њему све наштеловано онако како вама одговара. Нити је буџет оволики коликим сте га ви представили, нити ће га у цјелости трошити они које сте овдје навели, већ криминалци из мрачних одаја суверене вам Црне Горе. Питам вас, господине Лукшићу: колико је овим буџетом одређено средстава за куповину и уградњу филтера за пречишћавање отровних гасова који годинама односе животе Пљевљацима и чине Пљевља најзагађенијим градом у Европи? Надам се да ћете ми одговорити.

Господине Лукшићу, знам да ће већина коју имате у Скупштини подржати Предлог буџета, упркос свим при-

мједбама опозиције, као што увијек ова већина све подржава без икаквог критичког осврта, а од свега тога грађани Црне Горе имају само штету.

Уважени грађани, као представник Странке српских радикала у Скупштини Црне Горе и посланик Српске листе нећу подржати, заједно са својим колегама из клуба, овај Предлог буџета.

Обавезан сам још да као човјек, који је студирајући живио четири године у Никшићу, да поменем раднике Конија и да питам господина Лукшића шта ће да уради са овим радницима који штрајкују већ мјесецима испред Владе Црне Горе и да ли је нешто предузето на том плану.

Такође питам, господине Лукшићу, за раднике „Марка Радовића“. Њих више од 300 шета улицама Подгорице, ни на њих нико не обраћа пажњу. Малоприје смо ја и колега Дедејић примили представнике тих радника. Они су нам рекли да су се обратили свим политичким партијама, свим политичким субјектима у Парламенту Црне Горе, и они траже да се њихов статус што прије ријеша.

Господине Лукшићу, ја се надам да ћете се потрудити да се и радницима Конија и радницима „Марка Радовића“ што прије изађе у сусрет и не само њима, него свим угроженим радницима широм Црне Горе.

Обавезан сам још да, као човјек који је студирајући живио четири године у Никшићу, да поменем раднике Конија и да питам господина Лукшића шта ће да уради са овим радницима који штрајкују већ мјесецима испред Владе Црне Горе и да ли је нешто предузето на том плану.

Такође питам, господине Лукшићу, за раднике „Марка Радовића“. Њих више од 300 шета улицама Подгорице, ни на њих нико не обраћа пажњу. Малоприје смо ја и колега Дедејић примили представнике тих радника. Они су нам рекли да су се обратили свим политичким партијама, свим политичким субјектима у Парламенту Црне Горе и они траже да се њихов статус што прије ријеша.

Господине Лукшићу, ја се надам да ћете се потрудити да се и радницима Конија и радницима „Марка Радовића“ што прије изађе у сусрет и не само њима, него свим угроженим радницима широм Црне Горе.

Посланик Странке српских радикала Бојан Струњаш
о Извјештају о раду врховног државног тужиоца

А Меденица ко Меденица – само ћути и гледа

- *Подсјећамо вас, а ипо сине и сами у овом извјештају навели, да је: „Врховни државни тужилац државни орган који је самосталан и независан у своме раду и своју функцију врши на основу Устава, закона и ратификованих међународних споразума.” Лијепо звучи, али кад сине дефинисали рад државног тужиоца, надам се да нисте мислили на себе. Ви нити своју функцију извршавате независно, нити поштујете Устав, ни законе Црне Горе. Ви нисте врховни државни тужилац – ви сине обичан политичар владајућег режима*

Поштовани грађани, уважени посланици, госпођо Меденица,

Иако право није област у коју се ја најбоље разумијем, већ као апсолвент српског и будући професор српског језика и књижевности, најбоље познајем лингвистику, а уједно се и бавим проучавањем књижевности, ја сам данас дужан као посланик Странке српских радикала да реагујем на Извјештај који сте данас поднијели Скупштини Црне Горе.

За онога ко никад није живио у Црној Гори, ко не зна да је Црна Гора легло криминалаца, овај извјештај може да буде одличан, али за нас који овдје живимо не може.

Изгледа да сте се приликом израде овог Извјештаја угледали на наш Завод за статистику по којем у Црној Гори, цвјетају руже и испада да смо ми најсрећнији људи на кугли земаљској. У пракси ствари изгледају много другачије.

Ви сте овдје груписали статистичке податке без икакве дубље анализе, што може урадити просјечан средњошколац.

Овај извјештај није слика реалности, овај извјештај је слика вашег рада, боље речено нерада, јер да сте радили како треба и колико је то криминал у Црној Гори захтијевао од вас, овај извјештај не би бројао 144 странице, већ 1044, а можда и више.

Једина позитивна страна у овом извјештају је што се повремено критички осврћете на рад МУП-а и судства, односно на њихову лошу ажурност, али то није довољно.

Подсјећамо вас, а то сте и сами у овом извјештају навели, да је: „Врховни државни тужилац државни орган који је самосталан и независан у своме раду и своју функцију врши на основу Устава, закона и ратификованих међународних споразума.” Лијепо звучи, али кад сте дефинисали рад државног тужиоца, надам се да нисте мислили на себе. Ви нити своју функцију извршавате независно, нити поштујете Устав, ни законе Црне Горе. Ви нисте врховни државни тужилац – ви сте обичан политичар владајућег режима.

Да није ове власти, ви не би сједјели на том мјесту – будите сигурни.

Да није ове власти, ви не би сједјели на том мјесту – будите сигурни. Сав ваш рад, односно нерад, упућује на то да сине ви, госпођо Меденица, политички ангажован државни тужилац.

Сав ваш рад, односно нерад, упућује на то да сте ви, госпођо Меденица, политички ангажован државни тужилац. За све што сам рекао навешћу и примјере:

1. Ако поштујете Устав Ваше Црне Горе, зашто нисте покренули поступак против господина Слободана Бацковића кад је прошле године прекршио Устав и из школа избацио наставни предмет Српски језик и књижевност, и тиме директно ударио на највиши правни акт једне државе?

Зашто не подигнете оптужнице против криминалаца који харају Црном Гором. Дефинишите их у Извјештају – неизнаних извршиоци, а и ви и ја знамо да нису неизнаних, него да им имена не смијете ни поменути. Поменуо их је Јеврем, па смо видјели како је завршио.

Зашто не реагујете на оно што се дешава Зећанима од Комбината алуминијума, или Пљевљима од Термоелектране? Колико људи умире од карцинома захваљујући вама и вашем нераду?

2. Зашто нисте реаговали на незаконите прекоманде у МУП-у?
Хоћете да вам ја кажем – зато што су прекомандовани једино Срби и они који нису гласали на референдуму онако како је желио режим. Одвојени су људи од својих породица, а ви ћугите.
3. Шта сте урадили кад је експлодирала тзв. фабрика експлозива у Виру код Никшића? Ништа. Задужила се општина, а све ће, наравно, платити сиротиња...
4. Зашто не реагујете док актуелна власт дискриминише српски народ у Црној Гори?
5. Зашто нисте понудили статистику података које сте нам понудили по националној припадности? Па зато што Ви само покрећете поступке против Срба и људи за које вам ова власт дозволи.
6. Зашто не подигнете оптужнице против криминалаца који харају Црном Гором. Дефинишите их у Извјештају – неизнаних извршиоци, а и ви и ја знамо да нису не-

познати, него да им имена не смијете ни поменути. Поменуо их је Јеврем, па смо видјели како је завршио.

7. Зашто нисте реаговали док режим купује гласове сиротиње по Црној Гори за сваке изборе? Зато што сте Црну Гору осамосталили уз помоћ те куповине.
8. Зашто приликом несреће на Бјучу нисте окривили људе који су заиста криви – Владу Црне Горе? Зато што сте узели паре од жељезнице и осамосталили Црну Гору.
9. Зашто не реагујете на оно што ради тзв. шумска мафија?
10. Зашто не реагујете на оно што се дешава Зећанима од Комбината алуминијума, или Пљевљима од Термоелектране? Колико људи умире од карцинома захваљујући вама и вашем нераду?
11. Зашто не реагујете приликом девастације шљунка и пилеска из корита Мораче и Таре?
12. Зашто нисте покренули поступак против распопа Мираща Дедеића, за лажно представљање?
Шта рећи на све ово осим: А Меденица ко Меденица – само ћути и гледа.
Ја, драга годпођо, нећу као радикал и посланик Српске листе да ћутим, јер ме мој српски народ овдје изабрао не да ћутим, него да се борим за права свога народа који је ова власт, и ви својим нерадом, учинила грађанима другог реда.

Ја, драга годпођо, нећу као радикал и посланик Српске листе да ћутим, јер ме мој српски народ овдје изабрао не да ћутим, него да се борим за права свога народа који је ова власт, и ви својим нерадом, учинила грађанима другог реда.

Огледало црногорског судства

Кад предсједник Уставног суда постане бизнисмен

• Младен Вукчевић, предсједник Уставног суда Црне Горе, ових дана је осим ове функције преузео још једну, њему милију. Вукчевић је у подгоричком насељу Толоши изградио велелепну зграду и у њу „уселио“ хрватску амбасаду

Пише: Душко Секулић

Младен Вукчевић, предсједник Уставног суда Црне Горе, ових дана је осим ове функције преузео још једну, њему милију. Вукчевић је у подгоричком насељу Толоши изградио велелепну зграду и у њу „уселио“ хрватску амбасаду.

То је неколико дана пунило ступце дневних новина, али се Вукчевић скоро да и није бранио с обзиром да му сама функција предсједника Уставног суда значи велику ладовину и сигурност.

Према Уставу, Уставни суд и његов предсједник бране највећи правни акт саме државе, а што значи да је предсједник не само најбољи правник, већ и најпоштенији од свих.

Црна Гора има веома „лоштеног“ предсједника Уставног Суда. Прије десетак година није имао виле по Подгорици, већ један мали, скоро неуслован стан од 50-так квадрата. Како је преко ноћи Вукчевић постао богаташ са 500-600 квадратних метара луксузног стамбеног простора и неколико хиљада плаца на ексклузивној локацији (квадратни метар плаца кошта 150-200 евра!), мора да ће једног дана неко и питати или испитивати. Ако држава нема снаге да испита огромно богатство бившег премијера Ђукановића и њего-

вог окружења онда је, морална проблематика испитивати и друге много безначајније.

Младен Вукчевић не спада у баш безначајне политичке личности али је већ и у свијету бизниса име „од повјерења“, јер има све предиспозиције за то. Огроман иметак је најбоља препорука да човјек из сфере права и политике крене према крупним пословима и бизнису.

Неколико опозиционих странака је одмах након издавања Вукчевићеве зграде под закуп затражило његову оставку што је он глатко и хладнокрвно одбио ријечима: да је он „само сувласник, а не власник зграде која је издата Хрватима за амбасаду.“

Наравно, да је то истина, јер су му „сувласници“ супруга, дјеца, сестре и остали чланови ближе или уже породице.

Црна Гора је већ дуже земља чуда, тако да је нормално да се предсједник Уставног суда обогати преко ноћи и постане један од подгоричких газда.

Да ли је могуће да људи на тим функцијама гледају, као Младен Вукчевић, на примјер, да се преко ноћи обогате а да истовремено дијеле „правду“ обичним грађанима Црне Горе?

Да ли је могуће да у ДПС-у и СДП-у, свеједно, нема ниједан човјек ко не диже глас против оваквог судије, па чак и судског система-уопште!

Но, шта је ту је!

Судски поступци спори – правда недостижна

• На територији Црне Горе за протеклих дванаест година догодила су се тридесет два убиства, која се у полицијским предметима воде као нерасвијетљена

Пише: Мирко Ђукић

Дани пролазе, а убице слободно шетају по Црној Гори не марећи за своја нечасна дјела. Власти су оглушене о све позиве и прозиве да се нешто ријеши поводом крвавих пирова које је мафијашка врхушка починила.

На територији Црне Горе за протеклих дванаест година догодила су се тридесет два убиства, која се у полицијским предметима воде као нерасвијетљена. Жалоснија је чињеница да су сва убиства довођена у везу са одређеним структурама власти и, наравно, зато све стоји у мјесту, у некој прашњавој фиоци.

Крајем маја 2004. године у Подгорици је кукавички убијен Душко Јовановић, главни и одговорни уредник дневног листа „Дан“. Човјек који се на све начине борио против криминализованих власти и мафијашких босова. Убиство је, наводно, почело да се расвјетљава и том приликом је, као саучесник, оптужен Дамир Мандић, који је 27. децембра одлуком свог презимењака, судије Радована Мандића, ослобођен кривице. После свега изводи се закључак да се до кривца неће доћи све док правда и правосудни органи не буду лишени утицаја мафијаша који се труде да на све стране блокирају судство.

Недавно се десило убиство Срђана Војичића у центру Подгорице. Војичић је био пратилац некадашњег миљеника злочиначке врхушке Јеврема Брковића. Ни ово убиство власт није открила.

У Пљевљима је нађен мртав Љубомир Дујовић, 2. септембра прошле године, на ливади, у близини своје куће. Убица је остао непознат.

У Подгорици су се десила и убиства таксиста Срђана и Дарка Павићевића.

У Зети је убијен Влатко Трипуновић, а починиоци нису до данас пронађени. Средином прошле године у Будви је убијен Томо Вујисић, власник кафића „Знак питања“. Негдје 2003. године, у Подгорици је убијен Младен Кликовац из Зете. Полиција на томе плану још ништа није урадила.

Слиједе убиства Игора Мандића из Никшића, Марије и Дарија Шурина из Будве. За убиство брата и сестре Шури-

на, њихови родитељи су оптужили Ивана Делића. Случај остаје нерасвијетљен.

Година 2001. доноси нова убиства. Ненад Марковић убијен је са више хитаца Милош Крстовић и Милан Радуловић. Све се десило у Подгорици пред великим бројем очевидаца. Исте године у самом центру (на Тргу) у присуству шетача убијен је полицијски функционер Дарко Бели Распоповић. Истрага о убиству Распоповића практично да није покренута са мртве тачке.

Почетком 2000. године убијени су Благота Баја Секулић и Горан Жугић, иначе тадашњи савјетник председника Црне Горе, Мила Ђукановића.

Најновије убиство полицијских службеника јесте убиство Славољуба Шћекића, чије су убице, наводно, пронађене и против њих се води кривични поступак код Вишег суда у Подгорици. Почетак суђења се одлаже, а оптужени мирно чекају, од којих су неки у бјекству: Милан Шћекић и Вук Вулевић. Оптужница још терети Радосава Вулевића, Вука Вуковића, Горана Живковића, Душанку Вујовић, Сашу Биговића, Алена Кнежевића и Љуба Вујовића. Плашимо се да ће сви они бити ослобођени и у недостатку доказа пуштени на слободу.

Кривицу за сва ова гнусна убиства директно сноси режим Мила Ђукановића. Навешћемо још нека убиства која ни дан данас нису расвијетљена:

- 1999. године убијени су Милета Гардашевић, Анђа Вукчевић, Италијан Виоле Франческо (у Бару) и Соња Крсмановић.
- 1997. године Слободан Бољевић (у Котору), Васо Павићевић и Јован Јоцо Вујићић,
- 1996. године Саша Лабовић,
- 1995. године Радосав Станишић и Миња Бећир,
- 1994. године Игор Раичевић,
- 1991. године Здравко Шћепановић и Властимир Зечевић.

Остаје нам као закључак да свака година „демократије“ овог режима носи по један људски живот.

Поступци спори, правда недостижна, а убице шетају слободно градом.

У Пљевљима је нађен мртав Љубомир Дујовић, 2. септембра прошле године, на ливади, у близини своје куће. Убица је остао непознат.

У Подгорици су се десила и убиства таксиста Срђана и Дарка Павићевића.

У Зети је убијен Влатко Трипуновић, а починиоци нису до данас пронађени. Средином прошле године у Будви је убијен Томо Вујисић, власник кафића „Знак питања“. Негдје 2003. године у Подгорици је убијен Младен Кликовац из Зете. Полиција на томе плану још ништа није урадила.

Слиједе убиства Игора Мандића из Никшића, Марије и Дарија Шурина из Будве. За убиство брата и сестре Шурина, њихови родитељи су оптужили Ивана Делића. Случај остаје нерасвијетљен.

Годишњица стравичне погибије на Биочу

Жртве опомињу, правда тражи истину

• У инфраструктуру Железнице је слабо улагано, чак никако. Новац који је за то одређен трошен је на друге адресе, а прије свега за референдумски процес. Тако смо добили да умјесто бољих пруга и возова имамо последњу ријеч трулежи

Пише: Мирко Ђукић

Пролази вријеме, а све стоји ту без помака да се крене напријед у рјешавање тешког проблема, проблема који је прошле 2006. године многе грађане Црне Горе расплакао.

Подсјећања ради, тог црног поподнева 23. јануара 2006. године, око 16 часова, из шина је исклизнуо локални воз који је саобраћао на путу Бијело Поље—Бар и том приликом је 47 путника изгубило живот, а око 200 повријеђено. Разлог за овакву трагедију био је неисправност кочничких блокова.

Након што се десила трагедија незапамћених размјера на овим просторима, руководство Жељезнице је одмах сву одговорност пребацило на машиновођу Слободана Дробњака, иако се зна да је његова кривица најмања, јер се према каснијим вјештачењима и налазима дошло до документа да су отправници возова и челници Жељезнице Црне Горе издали уредбу којом се тврди да се у саобраћај може укључити воз са више неисправних кочничких блокова. Том уредбом руководство Жељезнице наредило је машиновођама да морају управљати возом, без обзира на стање возова

У инфраструктуру Железнице слабо је улагано, чак никако. Новац који је за то одређен трошен је на друге адресе, а прије свега за референдумски процес. Тако смо добили да умјесто бољих пруга и возова имамо последњу ријеч трулежи.

Бивши генерални директор је користио сваки начин да уништи Жељезницу, па је тако укинуо робни превоз од којег је Жељезница имала профит од око пет милиона годишње. Овим поступком није оштећена само Жељезница, већ и Лука Бар, а уништен је и технолошки ланац који је спајао Србију и Црну Гору. Све ово наводи на закључак да је све дозвољено у сврху сепаратичких намјера власти.

Директор и руководство Жељезнице имали су плату која је прелазила 1000 евра, док обичан радник није прелазило 150 евра. То је само још један у низу догађаја криминалистичке врхушке бившег директора, а самим тим и цијеле полуге власти.

У јеку овога догађаја, министар саобраћаја и телекомуникација др Андрија Ломпар, подноси оставку. Ту оставку нико никада није прихватио, мада су остале ријечи: „Ја нисам у могућности да више обављам ову функцију”, али је упркос свему остао као министар у новом сазиву Владе Републике Црне Горе. Овом га приликом питамо: гдје је она оставка коју је са емоцијама саопштио и како је наставио да обавља посао за који (по његовим речима) није више способан? Изгледа да је овај господин то заборавио и сада након годину дана од трагедије, кривца нема, а како ствари стоје никада неће ни сазнати ко је крив за овај црни догађај.

Челници државе се ових дана окупише на мјесту несреће и наводно желе жртве, а не питају се зашто нису ништа урадили да до несреће не дође.

Питамо државне челнике: зашто нијесте боље контролисали генералног директора Меденицу и његове малверзације са новцем који је био намијењен реконструкцији пруге? Зашто нијесте обезбједили већа средства и сами се постарали да она буду ваљано утрошена? Одговор на све ово може бити само један, а то је да нијесте били заинтересовани, јер је важније било како организовати референдумске донације за неовисни покрет, него како ће се народ безбједно превозити.

У уторак 23. јануара на том мјесту откривена је спомен плоча, запаљене свијеће и положено цвијеће за оне који су страдали. Архиепископ цетињски и митрополит црногорско-приморски господин Амфилохије служио је свету заупокојену литургију и парастос пострадалим у овој несрећи. Небо изнад Биоча парао је вапај мајки, браће и сестара: „Се стро мила, зашто ме остави”, „Брате, жељна сам те”, „Ђерко, зашто ме тужну остави”... Мјесто су посјетили чланови породица пострадалих и црногорски званичници. Том приликом је истакнуто да ће се дјеци, која буду жељела, обезбједити школовање за занимања отправника возова, машиновођа и инжењера и обезбједити им радно место, након школовања. Такође се чуло да ће се побољшати жељезнички превоз.

Ипак, на крају свега овога остаје нам само нада да се неће никада више поновити овакав догађај и да ће се коначно нешто урадити на безбједности саобраћаја, како жељезничког, тако и осталих видова превоза, јер све је труло и накарадно.

Мираш поново напада

• *Замислите цркву која је ипек данас формирала Синод. То довољно говори да иу цркве нема и да је не може бити. Замислите цркву која је, тобоже, аутокефална, а може функционисати без Синода и сабора. Не знам шта се догодило са људима који су ио све приредили у Црној Гори и извршили нови духовни атак*

Пише: М. Булатовић

Крајем јануара ове године на Цетињу је формиран тзв. Свети синод ЦПЦ, чиме је, наводно, проглашен декрет у коме се наводи да је ова наводна црква аутокефална, помјесна и да нема потребе да било ко оспорава њен статус, јер је то, наводно, потврђено и другим документима помјесних цркава. Само остаје задатак да се одреди које су то помјесне цркве које су признале ЦПЦ, јер се зна да је ниједна канонски устројена црква не признаје. Са овим декретима Мирашева група одреди да сједишта епархија буду Цетињски манастир, манастир Острог и Ђурђеви ступови, стога у овом броју доносимо реакције не те најаве.

На ову вијест реаговали су представници Црногорске митрополије оцјењујући да „Присутствујемо духовној лакрдији коју по Црној Гори изводе анатемисти и проклетству предати распоп Мираш Дедејић са неколико рашчињених свештеника и пробисвијета сличних њему”, казао је јереј Велибор Џомић.

Он је додао како је потпуно јасно да након ове социолошке скупине, која се лажно представља као ЦПЦ, на Бадњи дан у Подгорици, Цетињу, а посебно у Никшићу, у питању ново скретање пажње црногорске јавности. (Напомена: приликом њиховог ложења тзв. бадњака на Цетињу, улицама овог града под Ловћеном све је било у духу велике лакрдије и бијеса, јер од лијепог и радосног празника све је сведено на помпу и урлик пред разапетом чергом; околним улицама се ширио мирис рошпиља, иако се зна да се Бадњи дан пости).

Отац Велибор Џомић даље истиче: „То је својеврсно шиканирање и малтретирање грађана којима се не дозвољава да се благи дани прославе у миру и онако како су се у Црној Гори вјековима славили. Црна Гора је земља која је закршћена крстом Светог Петра Цетињског и благословљена његовим благословом, као и да се у њој налазе људи различитих вјера и нација. Православни вјерници који се осјећају као Срби или Црногорци знају да је вјековима Митрополија црногорско-приморска била, јесте и да ће то остати”, рекао је отац Велибор Џомић.

Он је грађанима Црне Горе поручио да је обнављање Синода тзв. ЦПЦ провокација коју треба да доживе као ону када је извршен покушај крађе имена.

Замислите цркву која је тек данас формирала Синод. То довољно говори да ту цркве нема и да је не може бити. Замислите цркву која је, тобоже, аутокефална, а може функционисати без Синода и сабора. Не знам шта се догодило са људима који су то све приредили у Црној Гори и извршили нови духовни атак. Молимо се Богу да им просвијетли памет и разум и омекша срца, да схвате да зло чинити никада не може бити благословено и добро ни пред Богом, ни пред људима. Увјерен сам да је ово само пропали покушај да се

Јереј мр Велибор Џомић

Црна Гора претвори у духовну депонију у коју ће се сабрати сав духовни отпад у виду рашчињених свештеника из свијета, било да су били у католичкој цркви, попут Антонија де Росе, било да се ради о другим, руским, украјинским и бугарским рашчињеним свештеницима и самозванцима”, истакао је Џомић.

Он је закључио да од преузимања цркава и манастира нема ништа јер представницима ЦПЦ није циљ светиња, него да о јаду забаве црногорску јавност, без обзира да ли се грађани изјашњавају као Срби или Црногорци. Овоме треба додати да је убрзо након ове изјаве отац Велибора услиједила реакција распопа Мираша, који најави да ће поднијети тужбу против јереја господина Џомића, па каже: „Не желим давати никакве изјаве о псовкама дошљака из Србије којима се вријећају десетине хиљада Црногораца. Суд ће донијети коначну пресуду и умирити те несрећне српске свештенике”.

Поставља се питање које су то десетине хиљада Црногораца. Мираш као да заборавља да у Црној Гори има оних који кажу да су Црногорци, али не припадају корпусу његових тзв. црногораца. Такође, не смијемо занемарити и оне који су рекли да су Црногорци и да тобоже говоре тзв. црногорским нарицањем, а то су: Роми, око 15.000, католици и муслимани, око 12.000. Своди се нешто да те десетине хиљада падају у воду. Дакле, видите само како падају вјерници атисти

Мило бритва

Стева Вучинића - православног потпарола. На ову вијест о тужби јереј Велобор Џомић је казао следеће:

„Потрудићу се да адекватним доказима увјерим да је Мираш Дедејић заиста пробисвијет, духовни преварант, обијач храмова, лакрдијаш и анатемисани распоп. Посебно је интересантно што ме Дедејић назива дошљаком из Србије хотећи да ме, на начин на који су то радили Хитлерови нацисти, као Србина из Србије стави у нижи ред грађана и људи. То је шовинизам најгоре врсте. Он заборавља да сам ја у Црној Гори дуже од њега и да су ми преци из Црне Горе. Волим Црну Гору, не стидим се тога што сам рођен у Србији, која је и њега својевремено гостила и школовала. Имам личну карту ове земље. Овдје ми је породица, за разлику од њега који се женио и разводио по бијелој свијету, гдје је год стигао. Он очевидно није за Црну Гору једнаких грађана и хвала му што је на мом примјеру то посвједочио. Надам се да ће доћи та суђења, а не да се, као и до сад, крије иза разних публициста и других особа”, нагласио је Џомић.

„Потрудићу се да адекватним доказима увјерим да је Мираш Дедејић заиста пробисвијет, духовни преварант, обијач храмова, лакрдијаш и анатемисани распоп. Посебно је интересантно што ме Дедејић назива дошљаком из Србије хотећи да ме, на начин на који су то радили Хитлерови нацисти, као Србина из Србије стави у нижи ред грађана и људи. То је шовинизам најгоре врсте. Он заборавља да сам ја у Црној Гори дуже од њега и да су ми преци из Црне Горе. Волим Црну Гору, не стидим се тога што сам рођен у Србији, која је и њега својевремено гостила и школовала. Имам личну карту ове земље. Овдје ми је породица, за разлику од њега који се женио и разводио по бијелој свијету, гдје је год стигао. Он очевидно није за Црну Гору једнаких грађана и хвала му што је на мом примјеру то посвједочио. Надам се да ће доћи та суђења, а не да се, као и до сад, крије иза разних публициста и других особа”, нагласио је Џомић.

Овдје треба подјсетити читалачки публикум да су досадашњи тзв. Синод ЦПЦ сачињавали потпресједник Војо Никчевић, тумач црногорског начертанија и правописа, и публициста Стево Вучинић. Такође, треба рећи да је прије неку годину промотер НВО Радован Радовић изјавио да тзв. Црногорску цркву чине људи свих нација и вјера. „Таква догматика може да егзистира само код Мираша и Радована”, казао је Будимир Алексић – историчар религије.

На крају, завршићемо следећом изјавом јереја Џомића: „Овај позив на отимачину није ништа друго до позив на грађански рат, на братоубиство и себеубиство. Ово подјсећа на пријетњу камама. Ово што ради распоп са присталицама не може бити љубав према Црној Гори и Црногорцима. Ово је једна ружна порука свијету, а то у времену европских интеграција никоме није потребно”.

Последице самосталности по народ у Црној Гори

Без Србије нема ни лијека

- Све показује да се након изласка из заједнице са Србијом ојет не може нијде без Србије. И не само то, већ су цијене услуга остале исте, што значи да овдашњи пацијенти плаћају исту цијену лијечења која важи за тамошње држављане. Из свега овога се може закључити да и поред велике похвале Клиничког центра да је инсталирана опрема у вриједности од четири милиона евра, није све могуће урадити.

Пише: М. Булатовић

Колико можемо сами у неовисном Монтенегру најбоље се показује по здравству, па ћемо се у овом броју „Велике Србије” бавити темом из здравства, не би ли бар мало предочили колико стварно можемо сами.

Ових дана се пронесе податак да су за девет мјесеци 2006. године црногорски љекари издали 5.894 упута на име лијечења, контроле или дијагностике у Србију. На лијечење је послато 3.224, контролу 1.200, а дијагностику 1.470 пацијената, што у односу на исти период претходне године биљежи раст у распону 2,4 до 7,6 одсто.

Све показује да се након изласка из заједнице са Србијом опет не може нијде без Србије. И не само то, већ су цијене услуга остале исте, што значи да овдашњи пацијенти плаћају исту цијену лијечења која важи за тамошње држављане. Из свега овога се може закључити да и поред велике похвале Клиничког центра да је инсталирана опрема у вриједности од четири милиона евра, није све могуће одрадити.

Како, када из уста овдашњег министарства здравља стижу вапаји да је све могуће урадити. Очито је једно, а то је, како рече министар здравља и весеља, др Миодраг Радновић: „Опортунизам и лоша кадровска политика је крива за све”. Овдје се може поставити још много питања, а једно је савим јасно. Како то да немамо кадрова, а медицински факултет ваљано обавља свој посао? Одговор: једноставно - нисмо ми дорасли за велике подухвате. Ако нема кадра, онда ни настава и вјежбе на тој универзитетској јединици не ваљају, а самим тим добијамо „лош кадар”.

У сваком случају број пацијената који се упућују на страну расте, па стога повећање у броју слања биљежи и Војно-медицинска академија, 9.587 лица, што представља раст за 20,5 одсто. У структури упућених на ВМА, речено је у Фонду, 248 се односи на очне упуте, 51 на хематологију, на максилофацијалну хирургију 42, на болести уриногенталног тракта 60... Повећање је евидентно и на другим Институтима, тако се биљежи пораст на Институту за радиологију и онкологију, за 7,3 одсто.

Што се тиче клиничког центра Србије подаци су следећи: Институт за неурохирургију упућено 156 (раст за 8,3 одсто), Институт за офталмологију 88 пацијената. Смањење упута биљеже Институт за мајку и дете и Институт за кардиоваскуларне болести. Подаци су невјероватни за сву причу која се пласира преко државних медија, а то је да се у Црној Гори може све обавити, само не ваљана услуга.

Поштовани читаоци, скренућемо пажњу да су ово бројке које се односе на упуте преко осигурања, а колико је тек грађана који „на своју руку” или о своме трошку иду да пронађу спас од разних болести у братској нам Србији. Изводи се закључак да је тај број много већи, а све то указује колико и до чега смо дошли у овој малој неовисној. Дошли смо до коначне пропасти. А сада да изнесемо још који податак.

У војну болницу у Мељинама на третмане хипербаричне коморе упућено је 722 осигураника. Ово је податак да се ни без војних институција не може, па ни у лијечењу, иако ће ови по сваку цијену да се лише војске и војних објеката.

Посматрани број упућивања на дијагностику биљежи раст од 5,8 одсто. Ту свакако предњаче реуматске болести, гдје је упућено 398 осигураника и то је повећање од 86,9 одсто у односу на исти период прошле године. Заводу за трансфузију крви у Београду упућено је 64 осигураника, што представља 42,2 одсто. Смањења, што се тичу дијагностике, су изражена на ВМА, и у Заводима за имунологију и вирусологију „Торлак”, и Заводу за штитну жлијезду - Златибор.

Гледано по врсти дијагностичких процедура, због којих су пацијенти упућивани у здравствене установе у Србију, предњаче остеодезиметрија, сцинтиграфија штитне жлијезде, имуносеролошка и вирусолошка обрада (напомена: често се дешава да наш Институт за јавно здравље нема потребну апаратуру или реагенс да би се дошло до неког податка, што је још један прилог о стандардима у лабораторијској дијагностици), радио терапија, хлатипизација, капилароскопија, сцинтиграфија скелета, електрофизиолошко испитивање срца, уродинамско испитивање и хемодинамска обрада. Читав спектар дијагностике се не може ваљано обавити у малој неовисној Црној Гори.

Кад смо код дијагностификовања, треба скренути пажњу и на честа упућивања у приватне здравствене установе по тзв. „препоручи и квалитету”, а добро се зна да се нека анализа може урадити и у Клиничком центру. Рецимо и податак да се нпр. на хормонске анализе у КЦ чека и до мјесец дана, а да се приватно ураде за сат времена. Ово говори да је некоме циљ уништити здравствену услугу. То је веома лако, јер се зна да је то човјеку потреба, коју је принуђен платити, стога се прибјегава тзв. „савјету” како брже доћи до љекара, а при том одрати неког убог сиромаша.

На крају нам остаје још да представимо и број одобрених упута за контролу ван Црне Горе, те и најчешће болести због којих се пацијенти шаљу вани. Кренимо редом. Број одобрених контролних упута износи 1.200, што у односу на исти период 2005. године износи 2,4 одсто. Повећање броја упута за контролу биљеже и ВМА, Дечија клиника у Тиршовој и Институт за мајку и дете. Смањење броја упута за контролу је у: Институт за урологију и нефрологију, Институт за неурохирургију КЦ Србије, као и Институт Дедиње. Конзилијуми који су најчешће упућивали на лијечење, дијагностику и контролу у установе ван Црне Горе су: интернисти (1.336), педијатри (1.030), за хипербаричну комору и офталмологију (465) упута, а најчешће дијагнозе по којима су пацијенти упућивани јесу: шећерна болест 660, остеопороза 230, карцином материце 198 упута (напомена: за карцином материце пацијенти се упућују зато што нема апарата за брахотерапију), на последњем мјесту су очне болести, тиреокоза и миокардитис.

Очито се намеће закључак да сваким даном све више осјећамо потребу за Србијом, иако код нас, наводно, теку мед и млијеко.

И после свега, опет заједно

Србија и Црна Гора У ЗЛОЧИНАЧКОМ ЈАТУ

- Након зајмица дошло је вријеме издаје, када се због њих страсне љубави издаје и браћу. Мафијашом режиму Србије и Црне Горе није било тешко да прво отјерају у злочиначки казамат Слободана Милошевића, а потом и нашег војводу Шешеља, како би им лакше било водити земљу у пропаст.

Пише: Мирко Ђукић

После дугогодишње нескривене љубави, Црна Гора је коначно одлучила да „склопи брак” са агресорским и злочиначким НАТО. Та удаја је прошла без много церемонијала и сватова, а једина млада био је министар војни Боро Вучинић који онако са осмјехом и понизно оде те прихвати тај свадбени дар, уколико се тако може рећи, а ја мислим да може. Опростите што овако почињем текст, али бољег поређења нисам могао наћи. Дозволите сада да се само накратко осврнем на историјат ове „љубави”.

Почетком 1999. године, када су агресорске снаге по налогу педера Хавијера Солане почеле да убијају народ СРЈ, власти Црне Горе су полако, али смјело, почеле припрему за љубавну авантуру са овим злочиначким јатом. Црногорски „владика”, Скендербег Мило, свим срцем ускликну како су они према нама расположени на високом нивоу. Нескривена љубав почела је да цвјета са кривоногом Мадлен Олбрајт, да би се касније проширила и на све остале чланове педерске коалиције. Тада је овај мафјуз одлетио до базе

Авијано и осталих злочиначких педера да би што боље упутио командну поруку које све циљеве треба гађати и како уништити земљу. У дому младе остали су укућани, који су свестрано помагали да та љубав процвјета. Поједини министри из издајничке владе одбили су да носе војничку униформу, да би се сада и те како залагали за војску. Ваљда су увидјели да је тај брак погубан, а тада су били страсно заљубљени у Скендербега Ђукановића. Мафијашки босови су доста плаћали, тако да поједини издајници су на одређеним мјестима, тј. по школским двориштима, дјечијим игралиштима и прометним мјестима постављали касетне бомбе – дарове злочиначког савеза. Власти су такве људе пазиле и мазиле као највеће хероје земље. Након тих грозних 78 дана, када се агонија коначно привела крају, љубав је пала у затишје, а љубавници се повукли да мало почину, јер не ваља претјеривати ни у чему, па ни у љубави.

Након затишја дошло је вријеме издаје, када се због те страсне љубави издаје и брат. Мафијашом режиму Србије и Црне Горе није било тешко да прво отјерају у злочиначки казамат Слободана Милошевића, а потом и нашег војводу Шешеља, како би им лакше било водити земљу у пропаст.

Милова стратегија

После дугогодишње нескривене љубави, Црна Гора је коначно одлучила да „склопи брак“ са агресорским и злочиначким НАТО-ом. Та удаја је прошла без много церемонијала и свайвова, а једина млада био је министар војни Боро Вучишић, који онако са осмјехом и понизно одеће прихватио овај свадбени дар, уколико се ипак може рећи, а ја мислим да може!

Подсјећања ради, када су се десили напади у злочиначкој Америци и Енглеској, муслимански терористи су запријетили свим земљама чланицама НАТО-а да им се може десити ипаква, или слична несрећа. Стога процијените шта је добро, а шта лоше по нас и нашу земљу.

Пошто су скоро све задатке испунили, није било тешко распарчати земљу, а потом онако посебно се заљубити у злочиначко јато. Земљу су проћердале црногорске усташе 21. маја прошле године, то је био посљедњи услов за свадбу на брзину.

Брак је на радост свих учесника склопљен на самиту у Риги, а онда су понаособ позвани кумови и пријатељи младе да се госте у Бриселу. Одлуку о овом браку потписали су дугачки Филип Вујановић, председник младе суверене... и психолог (иначе стручњак за одбрану) Борис Тадић, председник Србије. Са главним педером Јан Де Хоп Скефером, тако Србија и Црна Гора одједном (преко ноћи) посташе везане за злочиначко јато НАТО алијансе. При томе су и једни и други заборавили на све муке кроз које су прошли да би остварили овај циљ. Ипак, разлика између бракова који склопише сада двије неовисне државе постоји:

- Србија је очувала војску и војне ресурсе;
- Црна Гора је распарчала све што се дало распарчати, а војску је угасила;
- Србија има и какву – такву машинерију;
- Црна Гора нема ништа, па ни униформе.

Ово су само неке од разлика или сличности између два брака са злочинцима, друге да кренем да наводим, биле би много веће. Важно је једно, да смо прва земља света која је ушла у једну војну организацију без икаквих средстава, али нема везе, министар војни Боро (лепи Боро) је задовољан, биће ту неких милиона да се подмире потребе набавке наоружања, а ко ће платити већ је познато – грађани, који ће од својих уста одвајати и плаћати сву ту силну набавку оружја. Колико ће све то да кошта, Бог зна, јер је тешко и помислити на тако нешто, а камоли реализовати. Поред великих материјалних издатака још један проблем који стоји на овом путу јесте ко ће бити војска. Претпоставке ради, сигурно су мислили да пошаљу којег Србина да се бори против муџахедина и осталих терориста који желе да „попију“ крв српском народу. Надам се да се неће десити да у такве походе иду Срби и по ко зна који пут гину за туђе интересе. Требало би да овај пут у такав један поход оду њихови синови, исти они који су клицали испред владе и других институција да нас алијанса бомбардује. Можда неко од оних министара који нису хтели да прихвате пушку и бране земљу, а сада се праве већи Срби него ико. Него, нека раде како се коме прохтије, знамо једно да ће невини народ увијек страдати без обзира гдје се налазио.

Прије неко вече у програму РТС-а је гостовао наш познати полицијски инспектор, г-дин Марко Ницовић, који је изнио сумњу да ће се вјероватно десити да у неком од ноћних клубова или кафића буде присутан и по који бомбаш самоубица. Ово би се могло окарактерисати као једно од највјероватнијих дешавања која слиједе. Подсјећања ради, када су се десили напади у злочиначкој Америци и Енглеској, муслимански терористи су запријетили свим земљама чланицама НАТО алијансе да им се може десити таква, или слична несрећа. Стога процијените шта је добро, а шта лоше по нас и нашу земљу. Колико је погубан брак са НАТО савезом најбоље ће се видјети када неки наш војник крочи на територију муслиманских земаља. Народно мишљење је још једном заобиђено, нико није ништа питао: да ли неко има против овога брака са онима који су све ово вријеме лили нашу крв по разним мјестима наше и те како мале земље. На крају само: „Народе докле ћеш да ћутиш и поговорно слушаш ове који климају главом и послушно извршавају све наредбе већег брачног друга?“

Милорад Лабан: Обична бесмислица

Партнерство за мир, којим се хвалише, просито речено, је убисито наше одбрамбене способности. Поштаћемо пољитрони НАТО-а са огромним економским губицима и побијима наше дјеце по Ираку, Авганистану и свим кризним проситорицама широм зараћених народа и земаља. Оштаћемо без своје војске, одбрамбене способности за истину и правду, без своје историјског Ја и своје самобитности. Бићемо слуге „великана“.

Ко се с тим поноси, боље би било да главу не носи. Ми смо мирољубив народ, поштујемо сваког поштеног, хуманог и људски насиројеног човјека и народ, без обзира на вјеру али не оне који себе смајрају господарима свијета, народа, и израже рајна прженица због својих економских и других неопштених интереса.

Мијат Шуковић – праобразац квазинаучника

У цара Тројана козје уши

- Антички биограф Плућарх би имао јуне руке јосла да оишише наше квази научнике, лажног владику и многе поштићканије на јавној сцени Црне Горе

Пише: Радивоје В. Меденица

Нико толико и тако није успио да утиче на збивања у Црној Гори, као што је то учинио (слично Распућину у царској Русији) Мијат Шуковић. Просто је невјероватно колико је агилности, колико је енергије, организаторске способности, а притом и безочности у својим деструктивним настојањима и активностима у једном дужем периоду починио на штету свог рода. Мијат Шуковић је парадигма, праузор, праобразац и обрзац за објашњење политичког волунтаризма и макијавелизма који су практиковани у овој фази политичког развоја који послјије пада Берлинског зида, у Црној Гори можемо назвати неокомунизмом. Мијат је јавности представљен као научник, експерт, академик, правник, судија, економиста, историчар, етнолог, другим ријечима Бог и батина, све и свја. То је узор омпипотентног - свемогућег и свезнајућег политичара. На његовом случају показаћемо како је у претходном, а и садашњем систему постојао профил политичара и квазинаучника који су имали тзв. функционалну памет (што се више Мијат пео, али полтронски, љествицама политичко-партијске хијерархије, то нам је бивао паметнији). Психологија не познаје синтагму зла памет, али познаје Филозофијски речник, Загребачко издање, 1989. године, а може се примијенити на мијатологију, односно „научни рад Мијата Шуковића”. На његовом случају треба објаснити максиму „логика је морал мишљења, а морал је логика дјеловања”. Може се направити и цијели есеј о његовом такозваном братољубљу, а у ствари инверзијом о братомржњи, фратернициду и Кајин компелксу. Може се, такође, направити студија о комплексима инфериорности и безмјерној сујети и таштини једног човјека који током скоро четири деценије даје печат једном времену – невремену, како то и он понекад каже.

Да би, за почетак, илустровали како то функционише један лажни научник, испалићемо салву Мијатових синтагми („новоклепаница”), наслова поглавља или тобожњих објашњења, којима покушава да прикрије своју научничку некомпетентност: интересно смишљено, мотивационо смишљено, завршница чињења; чињенични одговори; смисаони подухват; поједине одлуке или поједина дешавања могу се разумјети тек са њиховим смисаоним разумијевањем; оцјенско закључивање; сукцесивна чињења; оцјене утемељене у стварности; чињенички фундамент адекватан стварности; чињенице стварности „каква је уистину била”, револуционарна забринутост итд. Или наслови: сукцесивно исказивање оцјенских закључака; дијалектички спој самосталности и јединства – услов напретка; приступом обухва-

Велико је ишћиње како се Мијат могао, са својим скромним научним дошћиносом, „ућураиши” у ЦАНУ, јосићићи јрво њен ванредни, а јосићом редовни члан. Чак је сићорно и ишћиње једног јосићићса, једног значајног јравног сићручњака за који се сумња да је фалсификован.

тити економско-технолошке клице и полуге боље будућности, итд.

Могу се разумјети силикони на естради, али силикони код једног озбиљног научника, не! Скоро све ове силиконе он је уградио у књигу „Подгоричка скупшћина 1918.”, издаћа 1999. године, или у књигу „Вријеме промјена како напријед”, Београд, 1988. године.

Осмотрили смо и Мијата Шуковића у његовим „раним” радовима, простудирали његову књигу, односно, проширену докторску дисертацију „Условни отпуст-законодавство СФРЈ са историјатом и упоредним разматрањима” - издаћа 1971. године. Да би му књига била што дебља он је зидао и зидао, цијелу кулу од празних фраза и ријечи, тако да само читалац са великом читалачком кондицијом може да је некако до краја прочита.

Мијат Шуковић је докторирао 1964. године, а један од ментора му је био проф. др Милан Милућиновић, чувени и признати криминолиг и пенолог. У својој „Пенологији” Мијатову дисертацију Милућиновић само једанпут помиње, али је не цитира. Истина да је у вријеме Мијатовог докторирања

Ријетко је данас моћуће наћи бољег сићоменика једном суљудом времену нећо ишћо је јшо већ јоменућица Мијатова књига „Вријеме промјена”. Књига се у јодгоричким књижарама јродаје јо 60 центићи, ујравно она јшћолико и вриједи. Али, она је јредмеј – документић збивања у савезним органићма јред расићад СФРЈ, јдје је ишћада Мијат био један од највићших функционера државе. Треба видјетић ишћа је он ишћада јоворио, ишћсао, за ишћа се залагао, ишћа је крићићковао, како се намећићао да ради неке јослове за које сићурно није био сићручан, ишћа је као режимлија хвалио и воздићао, не уочавајући да се сићтем расићада.

Већ у овој књизи препознајемо рукопис будућег режимског правника, правог правца тог режимлије, јер закључке које доноси уприподобљава имицу режима који је тада владао. Управом тих година Мијат је ангажован да ради у Уставном суду СР Црне Горе, па ваља по том основу и својим „заслугама“ са Свеучилишта у Загребу, гдје је завршио права, ангажован је на изради чувеног конфедералног Устава из 1974. године.

у Црној Гори још било пуно неписмених, и да је био подвиг завршити факултет, а камоли докторирати. Али, без икакве намјере да умањимо Шуковићеву важност, тврдимо да ова дисертација није никакав оригинални научни допринос, или бар стваралачки еклектизам, него је пуко тумачење и коментарисање. У цијелој књизи постоји само једна табелица, а уз то је препуна његових „оцјенских“ закључака. Већ у овој књизи препознајемо рукопис будућег режимског правника, правог правца тог режимлије, јер закључке које доноси уприподобљава имицу режима који је тада владао. Управом тих година Мијат је ангажован да ради у Уставном суду СР Црне Горе, па ваља по том основу и својим „заслугама“ са Свеучилишта у Загребу, гдје је завршио права, ангажован је на изради чувеног конфедералног Устава из 1974. године. И врашцима на грани је познато да је овај Устав крамп у темеље бивше СФРЈ. Колашинци се сјећају да је само бивши секретар Општине Колашин, тада млади правник Радоје Чарапић имао храбрости да Мијата приупита шта ће се десити након примјене оваквог Устава. Након тога Мијат пише брошуру о СИЗ-овим (у којој једино цитира Кардеља), учествује и уређује брошуру са округлог стола о делегатском систему у Будви, а држи јавна предавања по колективима, након својег ангажовања око израде Закона о удруженом раду који има ништа мање него 641 члан. Да подсјетимо, тада се залаже за цјепкање великих колектива, нпр. Железарје или Комбината алуминијума гдје га је један радник комбината, синдикалиста, питао: „Зар је мени лакше хранити тринаест директора, него само једног?“ Мијат је одговорио: „То ћемо рјешавати у ходу“. Наравно, то није ријешено никада и систем се распао.

Ријетко је данас могуће наћи бољег споменика једном сулудом времену него што је то већ поменута Мијатова књига „Вријеме промјена“. Књига се у подгоричким књижарама продаје по 60 центи, управо она толико и вриједи. Али, она је предмет – документ збивања у савезним органима пред распад СФРЈ, гдје је тада Мијат био један од највиших функционера државе. Треба видјети шта је он тада говорио, писао, за шта се залагао, шта је критиковао, како се наметао да ради неке послове за које сигурно није био стручан, шта је као режимлија хвалио и воздизао, не уочавајући да се систем распада. У овој књизи срећемо Мијатова теоретисања о самоуправљању, о делегатском систему, о Уставу и амандманима на Устав, његова несувисла разматрања неких економских питања и проблема, а посебно упада у очи Мијатова склоност да се на једној страни залаже за ово, а већ на другој или трећој страни за супротно, или јуче говори овако, а данас потпуно супротно што ствара утисак да се ради о особи која или има проблема са логиком, научним мишљењем, или са политичким моралом. Ако сада знамо шта Мијат тврдио и за шта се залагао, просто је невјероватно да један овакав примјер сретам на два мјеста у поменутој књизи: „... Да је тако, учи и хиљадугодишњим искуством извајана кинеска пословица, која гласи: Свако сам – немоћан је као мрав, а удружен јак је као лав! Мислити друкчије, супротно је и научним знањима и историјском искуству. И бесмислено је!“

Ова књига је и својеврсни документ како је над једним системом, који су осмислили Тито, Кардељ и Ђилас, ламентирао га и бранио један овакав профил научника и политичара, потпуно неуспјешно, јер га нико низашта није питао. Подсјетимо се, то је оно вријеме за које је Жарковић рекао „Крива нас јача“. Књига је свједочанство празног фразирања и интелектуализирања, а у психологији је интелектуализирање познати феномен плиткоумног и јаловог мишљења. Мјестимично, она је и свједок Мијатовог слабог памћења.

Мијатово увођење политике у ЦАНУ и „продавање цигле“

Велико је питање како се Мијат могао, са својим скромним научним доприносом, „угурати“ у ЦАНУ, постати прво њен ванредни, а потом редовни члан. Чак је спорно и питање једног потписа, једног значајног правног стручњака за који се сумња да је фалсификован.

Технологија Мијатовог „продавања цигле“ (термин који се користи у београдском подземљу да означи начин наметања идеја или чак врсту рекета), је следећа: прво наметне неку тему, онда је организатор округлог стола, обавезно уводничар, а потом и један од референата и на крају уредник. Тако је тих година организовао неколико савјетовања, али нигдје није све напријед речено дошло до изражаја, транспарентно - јасно као у случају савјетовања у ЦАНУ „Савезна Република Југославија као двочлана федерација“ које је одржано 29. и 30. септембра 1994. године.

У уводном излагању, као уводничар, Шуковић се појављује са тезом, односно насловом увода, „Научно и о политичким чињеницама“, чиме на велика врата уводи политику у Академију наука. Он ту каже да је заједно са својим сарадницима започео ово савјетовање одмах послје проглашења чувеног Жабљачког Устава. Дакле, још се мастило није осушило на потписима испод текста Устава, а Мијат се потрудио да што прије разбуца, разглави, рашчини оно што је овим уставом озакоњено.

Да не бисмо били у дилеми ко нас је „частио“ чак и овим проблемом око језика, цитирамо шта је тема научног скупа: „Тема овог научног скупа није саздана само од теоријских чињеница, категорија, становништа. Њене саставне компоненте су и политичке чињенице и категорије, које су неодвојиве од теоријских чињеница, категорија, становништа. Испреплетане су са њима...“ вели Мијат. Па даље: „У области науке уставног права и других наука којима припадају поједини аспекти теме овог научног скупа, нема животне теме - од државног уређења, економије, све до језика, чији саставни дјелови нијесу и политичке чињенице“. И даље „Дужност је да се има у виду да и мали брод прави таласе!“ Нит мањег брода, нит већих таласа. Јер Мијат на истом скупу учествује и са темом „Федерација Србије и Црне Горе – утемељеност, пукотине, оптималност, услови опстајања, перспектива“.

Мијатов пузајући сепаратизам, односно „серпантинизам“

Начин како је Мијат урадио ову тему говори да се ради о феномену који је неко погрешно назвао пузајући сепаратизам. На моменте нелогично и ненаучно батргање кроз материју можемо назвати серпантинизам – по француској рјечи ле серпан, што значи змија. Сматрам да су другови, односно господа научници, на дотичном скупу сви могли комотно заспати тврдим сном док је Мијат китио своје излагање, своје наслове и поднаслове: специфичност двочлане федерације, поруке историје, утемељеност – основи наде, уставна федеративна начела – увећавају наду, разлог за зебњу – недовршена федерација, пукотине, кључни разлог, чињенице о државности Црне Горе и црногорској нацији (на 63 стране, од чега 13 страна великог формата само о црногорској нацији), о предлозима за ново уређење државно-правних односа Србије и Црне Горе...

(Наставиће се)

Скривена истина о Пљеваљској бици

Дан када су пљеваљским улицама текли потоци крви

- *Бијка за Пљевља је почела у ноћи између 30. новембра и 1. децембра нападом народне војске коју су у том времену предводили комунисти. Италијански окупатор био је обавијештен о нападу, па је спремно чекао гошћу голоруке нападаче. Одреди: Ловћенски, Језеро-Шарански, Ускочко-Дробњачки, Комски, Зетски, батаљони „Бијели Павле” и „Пеко Павловић” (око 3.500 наоружаних људи) и Пљеваљска чета, напали су фашисте са свих страна*

Пише: Божидар Јеловац

Нове године, као шездесет претходних, 1. децембар је обиљежен по програму и протоколу који су приредили стари и млади комунисти. Првог децембра 1941. године КПЈ је својом немарношћу за људске животе у великој трци за влашћу, гурнула у смрт неколико стотина људи. И док су ти људи у чежњи за слободом јуришали готово голоруки на окупатора, комунисти су само мислили о власти. Зато данас, када се погледају писани трагови из тога времена и чују приче старих Пљевљака, за петокраку на Стражици се с правом може рећи да се руга погинулим у децембру прве године рата.

Битка за Пљевља је почела у ноћи између 30. новембра и 1. децембра нападом народне војске коју су у том времену предводили комунисти. Италијански окупатор био је обавијештен о нападу, па је спремно чекао готово голоруке нападаче. Одреди: Ловћенски, Језеро-Шарански, Ускочко-Дробњачки, Комски, Зетски, батаљони „Бијели Павле” и „Пеко Павловић” (око 3.500 наоружаних људи) и Пљеваљска чета, напали су фашисте са свих страна. Јака комунистичка пропаганда је код људства створила мишљење да ће се Пљевља лако ослободити, па је и морал био на високом нивоу. Нажалост, комунисти нијесу били искусни у командовању, војска слабо наоружана, а окупатор добро опремљен и утврђен. Зато је и поред велике храбрости појединаца неуспјех био сигуран.

Мртва 203 човјека и 269 рањених, најбољи су показатељ колика је цијена непромишљеног напада на Пљевља. Међутим, то није био крај жртава у пљеваљском срезу изазван нападом на фашисте. Окупатор се разјарио, а са њим и екстремни муслимани жељни убијања православних. За шест дана у Пљевљима на звјерски начин убијено је 38 цивила.

Јаков Богичевић, трговац, спаљен је у својој кући. Вуле Ковачевић је убијен ударцем крампом. У Пљеваљској бици оштећена је градска црква Св. Петке, док је свештеник Андрија Шилјак стријелан, а његова имовина уништена. У одмазди је уништена и зграда преко пута данашње Гимназије, гдје је било смјештено Српско пјевачко друштво „Братство”, књижница, читаоница, билијар сала и драмска секција. Тешки злочин десио се и у Црљеницама гдје су убијене 42 особе. Првог децембра из Пријепоља је упућена помоћ Италијанима у Пљевљима. Претходницу главнице италијанских снага комунисти су напали на путу Пријепоље-Пљевља, на мјесту званом Савин лакат. Италијани су одговорили по цивилном становништву, убивши за 10-15 својих војника 42 особе, од којих је било десеторо дјеце. У току борбе комунисти су убили игумана манастира Св. Тројице Серафима Царића и директора гимназије Добросава Минића.

Испред окупаторских одмазди из Пљеваља у жабљачки крај су побјегла браћа Џаковић. Периша, судија у Пљевљима, Наход, официр (капетан), Момчило, љекар, и Перко, земљорадник, били су родом из жабљачког среза, па су сматрали да ће се боље снаћи у том крају.

Према комунистичким извјештајима од 9. децембра они су означени као банда.

„Повежите се са штабом Дурмиторског одреда, а нарочито са њиховом четом која држи патроле у засједи на Крнову. С обзиром што се код њих појавила једна банда на челу са Перишом Џаковићем, а њихово је скоро сво људство отишло у Санцак, то, ако им је потребно пошаљите једну чету са задатком да се поменућа банда Џаковића ликвидира”.

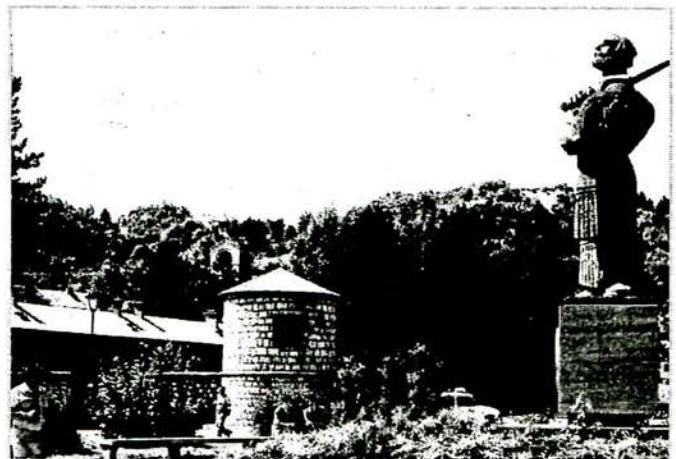
Браћа Џаковић су откривена у децембру, а у комунистичком нападу убијен је Перко, док су Периша, Наум и Момчило одведени на Жабљак. У току јануара 1942. године, комунисти су убили Перишу и Наума, док су Момчило као љекара задржали у својој болници, убивши га 1944. године у околини Никшића.

Комунисти су у току битке заробили „84 војника и официра”, одвели их у Жабљак и у току зиме поубијали. Претходно им се обратио италијански генерал Ђовани Експозито тражећи ослобађање својих војника.

„Обавјештавам вас, да за једног стријеланог официра биће стријелано 50, за војника 10 грађана. Био сам вам понудио лијекове, завоје и љекарско старање за ваше рањенике, нисте примили мој племенити чин. Ваш партизан, који се налазио рањен у Пљевљима, биће пуштен кад оздрави”.

Комунисти су одлучили да поубијају заробљенике, и на тај начин изазову нову италијанску одмазду гдје је стријелано у априлу и мају неколико десетина пљеваљских цивила.

Разлог због чега су комунисти извршили стријелање италијанских војника можда се може најбоље видјети из на-

ређења њихове команде од 27. децембра 1941. године гдје се каже: „Да би се код окупатора могао изазвати већи гњев и реакција против српског народа, командантима стављам у дужност да из својих подручја и борбених јединица изабери најпоузданије и најхрабрије другове којима ставити у задатак, да с времена на вријеме из засјед убијају по једног или више окупаторских војника, како би окупатор на основу тога предузимао ефикасније репресалије против непослушног српског народа и његовог вођства”.

Да би се зауставиле фашистичке одмазде, четници из организације Косте Пећанца 7. децембра траже од окупатора оружје да се боре против комуниста. Резултат сарадње Пећанчевих четника и Италијана био је обуставе окупаторских одмазда у децембра, а у априла и мају 1942. године приликом одмазди због поубијаних Италијана на Жабљаку нијесу остварене пријетње окупаторског генерала да се убије за сваког официра 50, а војника 10 цивила.

Вође овог покрета били су Богољуб Ирић, Богдан и Војислав Ненадић, Неђељко Лучић, и други.

Наравно, комунисти су ове људе прогласили издајницима, али су зато наставили са својим крвавим играма. Врхунац комунистичког лицемјерја можда се може видјети у телеграму саучешћа упућеном породицама погинулих бораца у Пљеваљској бици, гдје се између осталог каже: „Реците

њиховим сестрама да дигну братску пушку и попуне њихово мјесто јер ће се тако најбоље одужити њиховој успомени. Изгубиле су по једног брата, а добиле су у нама хиљаде браће”.

Саучешће је упућено 21. децембра од Штаба народноослободилачких партизанских одреда за Црну Гору и Боку, а већ 27. децембра иста команда упућује наређење командантима одреда у којем се каже: „Да команданти и политички комесари уложе сва своја знања и силу да што више придобију у комунистичке јединице што млађе, женског пола, како би могле послужити нашим друговима за природне сексуалне потребе. Ово је потребно у што краћем року учинити, ради подизања морала код наших другова приликом пресудних борби. Оне женске, које би евентуално остале у другом стању треба неопходно ликвидирати, поготово што као такве не би могле издржати наше тако честе одступнице, а не смијемо их остављати у позадини, пошто би нам непријатељ такве случајеве добро искористио у пропагандне сврхе против нашег покрета”.

Данас кад се обилежава шездесет година битке, сакривена је истина о крвавим данима децембра 1941. године. Главни злочинци су фашисти, али свакако њихови саучесници су комунисти, који се деценијама са својим прославама исмијавају најбољим синовима Црне Горе који су своје животе положили на олтар слободе.

Социјала

Избор потпредсједника Парламента Црне Горе

Струја „убија” сиротињу

- *Људи са 40 година радног стажа и износом биједне пензије нијесу у могућности да плаћају струју, телефон, смеће, воду, и ко зна које све намете (порезе), а да не говоримо о исхрани, одјећи, обући и другим обавезама: школовању дјете, рекреацијама на мору, планини и бањи*

Пише: Милорад Лабан

Ово су моје мисли и гледања на садашњост и реалност економске ситуације у Беранама и окружењу, односно у читавој Црној Гори. Колико знам, струју је измислио српски геније Никола Тесла, за добробит човјечанства, а не министар за енергетику Црне Горе.

Струја је требало да служи свим људима под поједнаким условима, а најмање профитерима у току избора. У тој области царује крађа, лоповлук сваке врсте, што је супротно идеји Николе Тесле. Струју у последњим годинама ове „демократске” власти у Црној Гори плаћа само сиротиња, а богатима се пред сваке изборе, на име социјалне помоћи отписују дуговања за струју као и КАП-у, а све на рачун сиротиње и повећања KW-а.

Људи са 40 година радног стажа и износом биједне пензије нијесу у могућности да плате струју, телефон, смеће, воду, и ко зна које све намете (порезе), а да не говоримо о исхрани, одјећи, обући и другим обавезама: школовању дјете, рекреацијама на мору, планини и бањи.

Питам себе: ко је задовољан у Беранама и окружењу? Закључујем из личног сазнања да је од 1991. године задовољна само стока (краве, свиње, козе, овце, живина и друга марва). Зашто? Оне знају да говоре матерњим језиком, али им се то да видјети и из очију и понашања. Са гашењем производних добара на Рудешу од доласка воде у Лим стока са уживањем пасе еколошку траву.

Лим је постао чист, па рибе удишу чист кисеоник. Вратиле су се и ласте са југа послје 17 година. Новокомпоновани „бизнисмени” задовољно трљају руке, јер нема увоза јефтених свиња из Србије, а ових дана и јаја из Србије су покарена, кокошке обољеле од сиде, па је домаћа свињетина из Црне Горе дупло скупља, а све за добробит народа Црне Горе.

Читам књигу „Бојиш ли се мрака”. У њој пише да научници широм свијета страдају ако одбију сарадњу са мафијом. Хвала Богу што код нас нема, ни мафије, ни врхунских научника, осим Бацковића и Јеврема Брковића, па нема опасности за страдање, изузев што је Јеврем сломио задњу ногу, а његов телохранитељ погинуо, за Јеврема није никаква штета, јер му је „мозак” остао на ранијем нивоу.

Нека свега тога, но и рибе, по гашењу предузећа, ојавиле, па на удице гладним риболовцима неће. Изгледа да су и оне нашле бољи начин исхране удружујући се у јата против гладних мушица. Риболовцима кад их виде (а рибе виде на све четири стране) окрећу задњи крај умјесто главе, интимно им поручујући да храну траже код својих господара, а не од њих и њиховог меса без рада и зноја, поштених старара Лима.

У Беранама и окружењу све је на продају, а не зна се ко продаје, а још мање ко купује. Све је завијено велом тајне. Радници који су 40 година стварали та богатства остварили мизерне пензије, а они млађи послати на Биро рада и социјалу, да чекају милост (запослење) од новокомпонованих (полуписмених) „бизнисмена”, чији се власници не знају, јер су покривени тајним велом.

Непринципијелна коалиција у Колашину

Да ли је Пећа имао домаћи задатак???

- Трагови су други до пећине. О томе свједоче непринципијелне коалиције попут оне која је, недавно, склопљена у Колашину између ДПС-а и СНП-а. Испале, брате, нијесу се ни раздвајали. Живе као сијамски близанци: имају двије главе, а стомак и задњица су им исти. Сазнајемо да се вјечити П. Б. повукао из централе, не да би био ближи кући, него новој фотељи, па макар била и неугоднија од оне у којој је сједио све док није обавио домаћи задатак

Пише: Добраштин Кићовић

Нијесам вјеровало себи да ће доћи вријеме које ми је баба, изговарајући једну реченицу у најбољој намјери, предсказала: „Учи, сине, да не радиш ништа”, збораше ми она, додајући: „За сваку петицу даћу ти по двије коцке шећера”.

Е, колико сам пута могао ноге поломити трчећи од школе до куће да се баби похвалим: „Био сам најбољи из српско-хр...”

„Какав хрватски! Ово је српски језик!”, не даваше ми она да завршим реченицу. Иако неписмена, знала је оно што ће зборити професори српског језика из Никшића у одбрану своје професије и писма које су „Вијести” потиснуле из драге нам Црне Горе, а МИЛО(г) им Montenegro.

Професори су остали без посла, јер су учили оно што не пролази код латинизатора, германизатора и осталих окупатора преко чијег тора превозе тоне дроге, дувана и осталих „гуслара”. Важне су рукавице! Руке су им, иначе, (не)чисте. Важно је да се роба нађе на територији „стране државе” макар то била и царинарница на прелазу Блаце. Нека тамо траже организаторе. Тамо су сахрањени Аркан и Милошевић, али су остали њихови кумови и помагачи. Ко зна? Можда је организатор тих нечасних работа, (ко би други?) војвода Војислав Шешел који у хашком казамату, на њихову жалост, јуначки брани част и славу српских родољуба, од потамњења које намеће свјетски полицајц.

Све ми то даје за право да вјерујем како је Агим Чеку дошао да провјери проходност пута, а не у званичну и пријатељску посјету „држави” која је и прије него је било говора о осамостаљивању јужне српске покрајине, признала самосталност „Републике Косово”.

Из поузданих извора сазнајемо да о Метохији није било ни ријечи. Вјероватно ће Метохија поново припасти Црној Гори и бити у добросусједским односима са братском „републиком”. Није важно што се по Косову и Метохији затиру трагови православља, руше хиљадугодишње цркве, манастири и остали споменици српске културе. Срби се тјерају са својих вјековних огњишта, јер је на њих ставио тапију моћни албански лоби, потпомогнут из свих већих центара моћи.

Крвава историја на овим просторима непрекидно опетуге! Није било предавно када је Фирер умислио да Словене и Јевреје треба истријебити и(ли) ставити у гето. Из тог времена нас подсјећају хроничари да је Пирцио Бироли са Цетиња вратио паре које су биле одобрене за поткултиввање шпијуна, јер се посвједочило да их на овим просторима има довољно и на добровољној бази. Вријеме скоро и да се није промијенило. Како пише поменути Лист, невладин сектор је

упознат са подацима колико је Влада уложила пара у обичне грађане који су гласали за самостални Монтенегро по систему ко да више. Опозиција по старом добром обичају има само мрвице. (Таквој каква је и не треба више!) Наиме, народну изреку: „Чије овце, тога и планина”, треба преиначити у изреку: „Чији буџет, тога и држава”. Кад смо већ код државе, у току је усвајање новог Устава, око кога се, као ва-

зда, позиција и опозиција не могу договорити. Свако вуче на своју страну. Невладин сектор их зато позива да се сложе као око пара. Дакле, шушка се, шушка, паре су код Душка (Марковића). Душко, не љути се. Знамо ми да нијесу твоје власништво. Трагови су други до пећине. О томе свједоче непринципијелне коалиције попут оне која је, недавно, склопљена у Колашину између ДПС-а и СНП-а. Испале, брате, нијесу се ни раздвајали. Живе као сијамски близанци: имају двије главе, а стомак и задњица су им исти. Сазнајемо да се вјечити П. Б. повукао из централе, не да би био ближи кући, него новој фотељи, па макар била и неугоднија од оне у којој је сједио све док није обавио домаћи задатак. Пошто је добио добру оцјену од налогодаваца, очекивао је да ће га запасти фотеља колашинског градоначелника или, у најмању руку, председника М. З. Смајилагића поље. Шта ће сиромаш? Пара за бизнис нема. Он је поштено, пардон, без новца, одрадио добар посао на анимирању својих бројних гласача да гласају „за своју државу”. Он се, наиме, изјашњава као Црногорац од кад зна за себе и нема никакве везе са најближим рођацима који се са таквим ставом не слажу.

Шта сам ја, побогу, запео да дробим воду кокошкама, кад ме, вјерујте, не би изненадило да сам га видио у почасној ложи са Антонијом који је из братских разлога запуцао пјешке „преко баре” (ни вода му до кољена није) да присуствује оснивању „светог синода црногорске православне аутофекалне цркве”. Без благослова распопа Мираша неће моћи у Црној Гори да се купи календар са српским светињама. Он ће их присвојити и полити својом водицом, а онда, мајковићу, кажи да нијеси Црногорац.

Да се човек прекрсти!

Наравно, пожељно је знати и хтјети.

Они умију, наопако, и једно и друго!

Крвава историја на овим просторима непрекидно опетуге! Није било предавно када је Фирер умислио да Словене и Јевреје треба истријебити и(ли) ставити у гето. Из тог времена нас подсјећају хроничари да је Пирцио Бироли са Цетиња вратио паре које су биле одобрене за поткултиввање шпијуна, јер се посвједочило да их на овим просторима има довољно и на добровољној бази. Вријеме скоро и да се није промијенило.

„Делејском“ Црном Гором

- Јесће, вјековима су црногорски мужеви џинули за слободу и за срџсџиво... вјековима су црногорске синове џодизале Црногорке, мајке удовице... али не, никада срџем удовичким! А, само од када је „џобједнички дух“ Мила Ђукановића заџсџодарио Гором Црном и џрозвао је дукљанском, окренуо је џроџив Србије и свеџа иџио је вјековима Црној Гори било и свеџио и срџско –наџије, цркве, језика... само од џада Црна Гора џрви џуџи у својој иџиорији џосџала је земља срџа удовичкоџ!

Пише: Милисав Поповић

Воз смрти

Сам почетак, сада већ минуле 2006. године, за малу Црну Гору био је фаталан! Дана 23. јануара 2006. године, мјесеца са највише благодана, догодила се највећа саобраћајна несрећа у Црној Гори.

Тога дана, у удесу воза код Биоча, у Кучима више Подгорице, погинуло је 46 путника, а око 250 је рањено!

На вијест о овој несрећи у Подгорицу су допутовали званичници из тада заједничке државе Србије и Црне Горе и понудили помоћ... Позвали су да се повријеђени превезу у Београд...

Заиџио џоџибија, баш на Биочу, у Кучима, и баш на сџиоџедесџиоџодишњицу „Друге џохаре Куча“ која је џочела са Биоча?! Заиџио џоџибија дјече и недужних и џада и сада?! Заиџио је број џобијених у „џохари Куча“ и број џовријеђених у удесу воза у Кучима џоџиво иџии?! Није ли ово, можда, била „осветиа“ суљудо брзоџ савременоџ воза, збоџ оноџ џонижавања џрвоџ воза у Црној Гори којеџ је на џрузи Бар-Суџорман, своје време џреџекао Куч, Војин Радовановић

Но, црногорски званичници рађе су из подгоричке болнице отпустили неизлијечене, да би смјестили повријеђене...! И ово је најављивало будућу судбину заједничке државе.

Зашто поџибија, баш на Биочу, у Кучима, и баш на стопедесетогодишњицу „Друге похаре Куча“ која је почела са Биоча?! Зашто поџибија дјече и недужних и тада и сада?! Зашто је број побијених у „лохари Куча“ и број повријеђених у удесу воза у Кучима готово исти?! Није ли ово, можда, била „освета“ суљудо брзоџ савременоџ воза, због оноџ понижавања првоџ воза у Црној Гори којеџ је на прузи Бар - Суџорман, своје време претекао Куч, Војин Радовановић?! Зашто је пјесник из Куча (Р. В.) написао: „Што зна сем да гине Црна Гора мала“?!

И ако је све ово случајност - личи на фаталност!

Зашто поџибија у Црној Гори на сам дан доласка дипломате Словака Лајчака у Црну Гору, који је само дан прије сачранио својих 38 земљака, војника, погинулих у авионској несрећи у Мађарској на повратку из неуспјеле мисије мира на Косову, о којем се црногорски режим већ био грдно огријешио током НАТО агресије на Србију и Црну Гору?!

Зар ова чудна коинциденција не упућује на помисао да ако није све Косово, у српству је, готово све - због Косова - „грдног судилишта“?!

Било како било, тек, Црна Гора је 2006. годину започела као „делејска“ гора!

Смрт Слободана Милошевића

Смрт бившег предсједника Србије и СРЈ Слободана Милошевића, умореног мученичком смрћу у тзв. Хашком трибуналу 12. марта 2006. године, без права на лијечење, без наде у правду и без права на наду... сва правдољубива и родо-

Милошевић је умро, као српски витез вијека, бранећи Српство свеколико... Умро је да не доживи да му очевину Црну Гору отцијепе од родне му Србије, да не дочека да му отцу Косово... Умро је Слободан Милошевић српски Драјфус у Хашком затвору, да би се сваки споменик борбе за слободу звао његовим именом.

љубива Црна Гора, за разлику од оне, соја „Бранковића”, примила је са болом, али и са поносом...

Милошевић је умро, али мртав није! Мртви су његови тужиоци, „зечеви, пацови, хијене...”!

Милошевић је умро, као српски витез вијека, бранећи Српство свеколико... Умро је да не доживи да му очевину Црну Гору отцијепе од родне му Србије, да не дочека да му отцу Косово... Умро је Слободан Милошевић српски Драјфус у Хашком затвору, да би се сваки споменик борбе за слободу звао његовим именом!

Поводом Милошевићеве смрти, у његовој очевини Црној Гори подгорички „Дан” објавио је 904 читуље!

Одби се бисер грана од јоргована

Земља малених нахија и племена, пркосних Катунана и Брђана, названа ко зна када и ко зна зашто - Црна Гора, вјековима је имала и своје друго име - Српска Спарта! Ношена, не само тим својим другим именом, него жељама и сновима десетина генерација својих државотворних предака, прије готово 100 година Црна Гора се ујединила са братском државом Србијом.

Но, гле чуда, маја мјесеца 2006. године, по диктату „милоштиве” Европе, на кобајаги референдуму, по жељи мање од једне трећине држављана Црне Горе „одби се бисер грана од јоргована” – отцијепила се Црна Гора из државне заједнице са Србијом!

Отцијепљењу Црне Горе од СЦГ претходиле су, поред осталог и пјесме ругалице, каква је и ова:

*„Отцијепи се Мило,
нек ти је са срећом
свијет и те на маји
и ражији свијетом.
Отцијепи се Мило
добре ли идеје
Његош мртв и живи,
Мајија се смеје” (Б. Ђ. Ч.)*

Но, гле чуда, маја мјесеца 2006. године, по диктату „милоштиве” Европе, на кобајаги референдуму, по жељи мање од једне трећине држављана Црне Горе „одби се бисер грана од јоргована” – отцијепила се Црна Гора из државне заједнице са Србијом.

Сада када су главни оштрачи ножа заболи нож у леђа Србији, Милос и Светос отишли са државних функција, чини се као да Црном Гором негде из дубине минулих вјекова, одјекују ријечи старог Вујадина: „О, синови, моји соколови, не будите срца удовичка!“

Креација или кретенизација

Да је Црна Гора земља ратника, познато је откад се за њу зна. Бити добар војник, вјековима је била мјера ваљаности „ко је драго ваља главе црногорске“!

То потврђују и Његошеви стихови: „Нек се овај вијек горди над свијем вјековима“, због оних „осам близанаца“, све ратника, међу којима је и „Карађорђе - бич тирјана“, који се „из колевке Белонине (богиње рата) у један мах изњихаше“.

Зато је Одлука председника Црне Горе Филипа Вујановића од 30. 8. 2006. године, којом се у Црној Гори укида служење војног рока, код већег дијела традиционалних Црногораца схваћена више као кретенизам, него као креативност сепаратистичког црногорског режима, који „цивилизацијски исклизнулу Црну Гору“ (др Ново Вујошевић), као „сламку међу вихорове“ оставља на милост и немилост туђину, „али и врани“...

Многи се данас у Црној Гори питају дође ли то доба да се развојници највојничкија на брдовитом Балкану – Црна Гора, чији су преци вјековима више спавали на пушци, него на јастуку?!

Хоће ли се на Обилића пољани, на Цетињу, „понос граду толико вјекова“, гдје су Петровићи призивали и постројавали врсне Црногорце у војне параде од сада призивати и постројавати Дрновшек и његова „тута компанија“ у неке нове – геј параде.

Земља удовица

Наслов „Црна Гора земља удовица“ објављен у подгоричком „Дану“ 6. 11. 2006. године, (седма страна) осим свог буквалног значења има и своје, куд и камо важније и снажније, асоцијативно значење.

Јесте, вјековима су црногорски мужеви гинули за слободу и за Српство... вјековима су црногорске синове подизале Црногорке, мајке удовице... али не, никада срцем удовичким! А, само од када је „побједнички дух“ Мила Ђукановића загосподарио Гором Црном и прозвао је дукљанском, окренуо је против Србије и свега што је вјековима Црној Гори било и свето и српско – нације, цркве, језика... само од тада Црна Гора први пут у својој историји постала је земља срца удовичког!

Показало се то нарочито током оружане побуне косовских Шиптара 1998. године (да ли случајно), баш када је Мило загосподарио Црном Гором, а крваву шиптарску побуну назвао „чисто демократским питањем“! Потврдило се то и током НАТО агресије на Србију и Црну Гору 1999. године када је Мило у Црној Гори умјесто проглашења ратног стања прогласио радну обавезу, Црну Гору антисрпством усмрдио, а своју ДПС у антисрпску депонију претворио. Да је Црна Гора, илиги Дукља, постала срца удовичког (удовица с медом приганица) показао је и недавни пролазак кроз њену „ложницу“ кољача крајишких и косовских Срба Агима Чекуа, али и оних који су и прије Чекуа пролазили: Месића, Дрновшека, Демаћија, све крвника српства... све бећара и злих господара, од зла оца и још горе мајке...

А шта значи бити добар слуга злога господара, показало је и недавно жалосно, ко зна које по реду нерасвијетљено убиство младога чувара „љубавника Дукље“ Срђана Војичића. Сада када су главни оштрачи ножа заболи нож у леђа Србији, Милос и Светос отишли са државних функција, чини се као да Црном Гором, негде из дубине минулих вјекова одјекују ријечи старог Вујадина: „О, синови, моји соколови, не будите срца удовичка!“

Тога дана, колишински одбор СНП-а (да ли баш случајно колишински – Пеђин), ујркос Сјайиуиу и сјавовима СНП централе „ујармио се“ са Миловим ДПС-ом. Тиме је у овом граду усјоличена нова власт, а обновљена „љубав сјара“, али са новим, анишријским садржајем.

Ојде Милос, ојде Светос, оста мрља, оста мука на образу и савјести Горе Црне, а та мрља и та мука пратиће је мучиће је док се Српству и Србији не поврне.

Под велом безакоња

На сам дан католичког Божића 25. 12. 2006. године, већ добро позната антисрпска ДПС депонија у Црној Гори добила је још једну своју антисрпску локацију и то у граду на Тари, Колашину.

Тога дана, колашински одбор СНП-а (да ли баш случајно колашински – Пећин), упркос Статуу и ставовима СНП централе „ујармио се” са Миловим ДПС-ом. Тиме је у овом граду устоличена нова власт, а обновљена „љубав стара”, али са новим, антисрпским садржајем.

Тако је на коалиционо-божићном слављу, по жељи ДПС-а, а уз пристанак колашинског СНП-а, славски колач резан крвавим ножем Агима Чекуа, окрвављеним крвљу крајишких и косовских Срба током вјерско-грађанског рата у бившој СФРЈ, односно СРЈ, а поклоњеним Милу, вођи ДПС-а, од стране Чекуа, вође УЧК!

А само два дана након „освештавања” нове антисрпске депоније у Колашину, у Подгорици се 27. 12. 2006. године, огласила нова-стара антиправна ДПС депонија!

Наиме, тога дана упркос свим доказима тужилаштва прикупљаним током двије и по године, ДПС-суд ослободио је оптужбе Дамира Мандића оптуженог за учешће у убиству директора и главног уредника листа „Дан”, Душка Јовановића, дана 27. 5. 2004. године. Пресуду је донијела она иста ДПС суданија која је у јесен 1997. године, за само 48 часова ријешила „ваљано” 14.000 судских предмета.

Цијенећи Санадерову политичку разуђеност није тешко закључити, без обзира што није рекао, да он добро зна да у незаборавну прошлост поред Дубровника, којег је апострофирао, спадају још и Масленица, Медачки џеп, Лора, Западна Славонија, „Бљесак” и „Олуја”, а зашто не, и Јасеновац?!

Најновије антивјерско чинодејствије у Црној Гори обзнано је 10. 01. 2007. године. Тога дана интеракцијаши распопа Мираша Дедејића, од цркве протјеранога и проклетога, прогласили су пет некаквих тамоњима знаних епархија у Црној Гори, али нису казали у којој су их полицијској станици регистровани.

Докле ћеш тако, под велом безакоња ти, некада „најмања од народа ал велика”... а сада, последња од држава, и без већинске нације, Црна Гора?!

Санадер

Први долазак неког премијера неовисне Хрватске у „неовисну” Црну Гору догодио се 12. 01. 2007. године. Тога дана хрватски премијер Иво Санадер посетио је Подгорицу. Био је примљен код црногорског премијера Жељка Штурановића, а примили су га и предсједник Црне Горе Филип Вујановић, предсједник Скупштине Ранко Кривокапић, као и лидер владајућег ДПС-а Мило Ђукановић.

Оно по чему ће Санадерова посјета Црној Гори бити трајно упамћена јесте његова порука, боље рећи императивна поука домаћинима – „да Хрватска неће заборавити прошлост”!

Цијенећи Санадерову политичку разуђеност није тешко закључити без обзира што он то није рекао да он добро зна да у незаборавну прошлост поред Дубровника којег је апострофирао спадају још и Масленица, Медачки џеп, Лора, Западна Славонија, „Бљесак” и „Олуја”, а зашто не, и Јасеновац?!

Умјесто захвалности какву је предсједник Вујановић упutio премијеру Санадеру много боље би била она Његошева: „Ефендија, овако ти хвала (...), лијепу нам чита предикту, што тражили оно смо и нашли”!

„Осиромашени”

– сиротињски уранијум – $E=mc^2$

Пише: Саво Милиновић

У двадесетом вијеку је откривена могућност коришћења нуклеарне енергије и у мирнодопске сврхе. Ово откриће је обећавало човјечанству највеће енергетско благостање. Доказ за овакву тврдњу је доста позната и лако схватљива Ајнштајнова формула ($E=mc^2$) о трансформацији било које масе у енергију. Примјеном овог закона лако се доказује да се трансформацијом само једног грама ($m=1g$) неке масе (у нуклеарним бомбама – неконтролисано или у нуклеарним реакторима – контролисано) добија око 25×10^6 kWh енергије (дакле двадесетпет милиона киловат-часова енергије). Када претходни број (25×10^6 kWh) подијелимо са 500 kWh (што је просјечна мјесечна потрошња ел. енергије једног домаћинства), па се, затим, добије оно подијели са дванаест (12) мјесеци, добије се да је ова енергија довољна за градић од око четири хиљаде (4.000) домаћинстава (12 до 16 хиљада становника) и то пуну годину дана. Можда је многим тешко претпоставити (уочити) један грам (или можда мисле да је то штампарска грешка, када се ради о оволикој количини енергије), али свако од нас сигурно има слику врећице од стотину грама, на примјер кафе... ето толико врећица трансформисаног уранијума $^{92}U^{235}$... обезбиједила би стотину пута већу количину енергије, што значи једногодишњу потребу електричне енергије за „градић” од око милион и петсто хиљада (1.500.000) становника.

Ово, о чему је до сада речено, нијесу теоретске претпоставке (овдје неће бити теоретисања, акценат је на нечему другом), ово је већ све практично остварено и у нуклеарним бомбама (нажалост) и у нукл. реакторима („на радост”???)

Дакле, ни овом контролисаном (у реакторима) физионом процесу добијања огромних количина енергије није се требало радувати, јер су нам већ добро познате последице овог енергетског „благостања”. Осим поменутог урана - као нуклеарно гориво употребљавају се и други уранијуми (као и још неки елементи) које претходно треба обогатити да би послје употребе, ето, постали „осиромашени”, „сиромашни”, „сиромашци”...

Да би се трансформисао у енергију један грам уранијума у најидеалнијим реакторима, потребно је употребити најмање 1,1 kg (1.100 грама) поменутог нуклеарног горива. Дакле, у овом нуклеарном процесу искористи се један грам (1 g), а остатак је (у најидеалнијим реакторима) 1,099 грама најстрашнијег отпада (измислићу му и горе име) које је човјек до сада произвео и који се, ето, неоправдано зове „осиромашени”... Поменути „осиромашени” је материјал од веома, веома... нестабилних честица који ће се наредних милиона година (па и више) стабилизирати и стабилизирати на тај начин што ће у своју околину емитовати неке веома, веома опасне, убитачне честице и зраке (L, B, G...).

Поменути „сиромашак” (отпад, отпадник...) нарочито је опасан у већим концентрацијама у човјековим, па и животињским близинама. Та већа концентрација је неколико милиграма (још и мање) па да буде убитачна за живо биће у

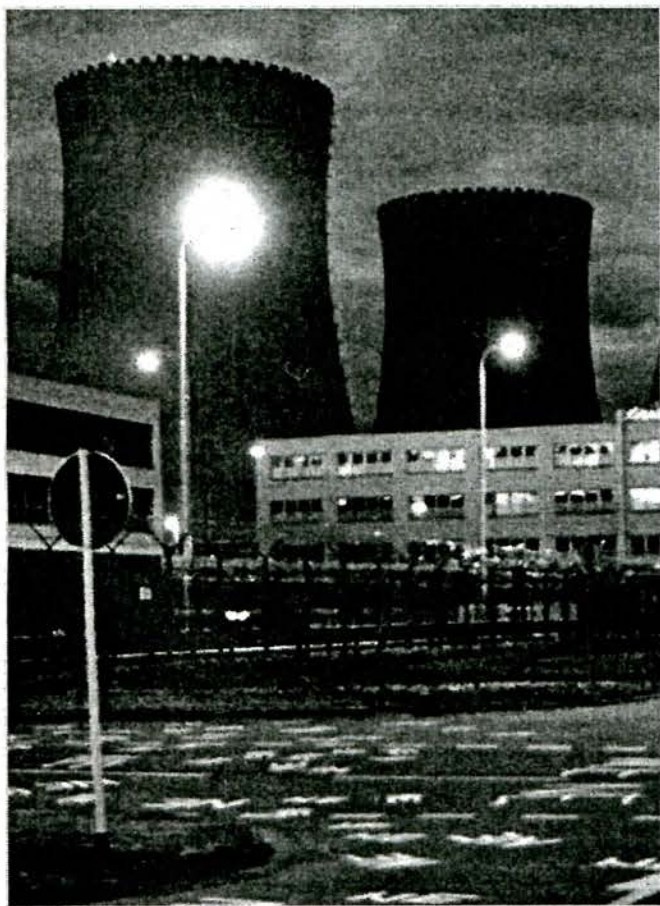

краћем временском периоду. (Све ово лако могу израчунати физичари, хемичари, биолози, љекари...)

Главно питање за научне умове је како се ослободити овог „сиромашка”, тј. како га учинити безопасним. То би било могуће када би се тај злокобни материјал могао распршити у немјерљиво ситне честице (атоми су честице мјерљивих димензија) и правилно га распоредити (расијати) по земљиној површини. Безбиједно растојање на земљи између претпостављених честица је исто могуће израчунати.

Можда ће многи, који нијесу добили могућност да размисљају о проблемима ове врсте, да се упитају: па гдје је био протеклих стољећа и миленијума тај опасни материјал? Био је око нас, испод наших ногу у земљиној кори, правилно распоређен у минералима и стабилизовао се (уравнотежавао) неколико протеклих милијарди година. Овај материјал тако распоређен, зрачи непрестано око нас (негдје мање, негдје више), и то је оно зрачење које ми називамо природним. На ово зрачење живи организми су се милионима протеклих година прилагођавали и прилагодили, а ми, људски род, еволуирали смо до овог стадијума какви смо сада.

Још једном је веома важно напоменути да су претходно помињани материјали веома опасни када су смјештени, концентрисани у мале просторе. За примјер (успут) наведимо амбалажне најлонске кесе. И ове кесе су производи концентрације природних материјала. Ове кесе... послје краће људске употребе, нас угрожавају и угрожаваће незнано колико

година – нека се тиме баве хемичари. Овакве амбалаже (кеса) имамо последњих година на претек. Наше „напредније“ сјеверне и западне комшије – Европљани су нас, изгледа, снабђели „јефтиним“ средствима и технологијом за производњу поменутих робе пошто се они последњих година одричу овакве робе, а сопствено двориште треба што прије очистити од незгодног смећа. Ово последње поменуто смеће (кесе...) је најмиришљавије цвијеће у односу на смеће у наслову теме о којој се говори.

Враћамо се поново на тему.

Наша „браћа“, не знам да ли по оцу или по матери, Американци, претпостављам, имају на лагерима, депонијама... толико „сиромашка“, отпадника, отпада... да им је потребна читава наша земљина планета како би га „безбједоносно“ расијали и ослободили се невидљивог, али сигурног убице. Но, то расијавање би ишло доста тешко, требало би да засиједају Уједињене нације, остваривање консензуса би било неоствариво; нико, дакле, не би дао сагласност да Американци транспарентно, „безбједоносно“ сију „осиромашени“ уранијум по мајци земљици и по нашим главама, итд. Али, има и краћих путева за избацивање оваквог смећа из свога дворишта – без консензуса. Довољно је било гдје на земљиној кугли (само не у Америци и земљама Алијансе – њихове) произвести „рат ради мира“ (извињавам се због позајмљеног дијела реченице) и „хуманитарно“ смиривање ратног жаришта започиње чишћењем сопственог дворишта од најстрашнијег смећа.

Доказ за овакву нашу сурову стварност је блиска прошлост и ближа околина (1999. Љуштица, Арза...), гдје је посијано туђе смеће, али ваља напоменути да то нијесу биле невидљиво ситне честице, већ су то и дијелови убојитих пројектила. То је, дакле, тај „осиромашени“... који је намијењен

нама сиротињи – пошто немамо ни одговарајуће контејнере за смјештај оваквих „драгоцјености“ (ако већ нешто и сакупимо). Треба још напоменути да су неки монстер-умови, изгледа, „открили“ како је „осиромашени“... веома квалитетан технички материјал за лагирање убојитог зрневља и пројектила, па га је таквог много лакше раздијелити него уситњеног, или би, можда, превише иситњен још више „осиромашено“, па не би имао довољно васпитно дејство на сиротињу која не смије да има дугорочне стратешке интересе на сопственој територији.

За овакво паковање опасног отпада – лагирањем пројектила – при технолошком и техничком поступку неминовне су и људске жртве, али ко има „праве“ стратешке интересе има „право“ и на сопствене жртве.

О страшним дејствима и посљедицама нуклеарног отпада насталог физионом процесом имамо већ, нажалост, небројено информација. Овдје ћу навести најновију информацију са „Ин“ телевизије (око Нове 2006. год. за вечерњи дневник) које приближно гласи да је око стотридесет (130) италијанских војника обољело од тешке и непознате болести и да је око двадесет (20) већ умрло, те да су ти војници посљедњих година војевали на територијама Босне и Херцеговине, Косова... а ја додајем, гдје је расијаван овај страшни отров (иако „осиромашен“). Можда су претходно поменути несрећни људи носили и око својих појасева у фишеклијама ту квалитетно лагирану муницију, а нијесу били упозорени да је што прије морају посијати.

1. Американци – Америка – Сједињене Америчке Државе (САД, скр. од садисти)

О стручном дијелу ове теме много више би могли рећи они упућени стручњаци у нашој држави, па да се различичи неправедна мистерија имена „сиромашка“ уранијума. Нпр. наш министар за просвјету, доктор физике Слободан Бацковић је један од таквих. Али, он је, изгледа окупиран „много важнијим“ пословима – реформама образовања, школства, језика, државе из темеља...

Управо најупућенији су одговорни, дужни да нас обавијесте о страхотама које су нам начињене бомбардовањем наших крајева 1999. године, а они чине супротно, скривају то од нас, вјероватно због тога да не открију туђинске стратешке интересе.

У сврху посљедње тврдње наводим још два информативна примјера са БК и РТС телевизије (или су обје информ. са једне ТВ), такође око нове 2006. год. у вечерњим часовима.

Живорад Ковачевић, бивши градоначелник Београда, касније наш амбасадор у Америци, разговарајући са водитељем емисије спомиње, поред осталог, и своје пријатељство са Хенријем Кисинџером, који је као секретар за спољне послове Америке добитник (у то вријеме), чини ми се, Нобелове награде за мир, додајем, за мирене ратова које су амерички невидљиви секретари изазвали због сопствених стратешких интереса. За разговор сам се више заинтересовао када Ковачевић покушава да брани Американце од нас, ... како нијесу сви Американци криви за све што нам је чињено, да је крива наша политика коју смо подржавали, дакле, криви смо ми сами, али је прецизно именован и индивидуални кривац на нашој страни. Нијесу сви Американци криви (речено је), значи има понеки кривац и на другој страни, али се не помињу у емисији, па би се могло закључити да су невидљиви и за Ковачевића.

Други примјер је гостовање на ТВ Богдана Маглића, познатог у свијету као стручњака, управо за нуклеарну физику и који одавно живи и ради у Америци. Када сам примјетио ко је на телевизији, заинтересовао сам се, а тада је било ријечи о ефикасним детекторима, апаратима за откривање разних експлозивних направа у свемогућим затвореним пакетима. И његов (Маглићев) допринос у конструисању поменутог апарата је највећи. У емисији се и даље расправља како су међународни тероризам и терористи у експанзији, па у Америци морају бити максимално опрезни пошто се разне диверзантске направе могу наћи на сваком кораку и сваком мјесту. Из овог краћег разговора сам убрзо сазнао да је земља Америка најугроженија коју, малтене, сви морамо бранити, а они ће нама са својим прецизним детекторима прецизно открити гдје су ти терористи па да их ми уништитимо, тј. да се међусобно уништитимо.

Богдан Маглић је наше равнице класје (из Сомбора је) и прави је стручњак за област нуклеарне физике, и он је тај који непрестано (и јуче, и данас, и сјутра) мора да се оглашава против злодјела која чине управо његови нови (садашњи) земљаци, не само нама, већ и читавом свијету. То оглашавање нијесам чуо.

Само Америка, изгледа, „има право“ на сопствене стратешке интересе за све и свашта на цијелој земаљској кугли. Остали због тога не морају да се брину. Нпр. Иранцима

енергетска стратегија није потребна зато што би они можда? ту укључили и нуклеарни програм, па би можда? производили нуклеарно оружје, па би можда? остатке прашине од употребљеног нуклеарног горива бацали по туђим главама... и због тих „можда“? Иранци не смију да имају никаква стратегију, зна се ко једино „има право“ да по земљиној кугли баца атомске прашине, а по главама убојите пројектиле.

О Ирачанима се већ све зна, они нијесу смјели да имају нити стратегију развоја пољопривреде, нијесу смјели да узгајају ни, нпр. калифорнијске глисте – произвођаче еколошког горива, јер би можда? те глисте могле бити употријебљене управо против Калифорније (карикирам, Ирак би можда? производи више пшенице, па можда? не би увозио из Калифорније...), и ко зна шта би можда? Ирак предузимао у тој стратегији. Зато је било потребно, због америчких стратешких интереса, да се добро претресе сваки дио државе Ирак, али да се добро претресе и неприступачно ирачко горје јер се можда? баш тамо крије, у неприступачним пећинама, индивидуални кривац. Десили су се, ето, писало је, природни потреси у то вријеме, а не оспоравају се ни они други, и ко зна што је све сручено, невидљиво и „сиромашно“ у неприступачне пећине. Ваљда ће, већ једног дана „постати видљива“ таква стратегија.

Старом свијету (континентима) и народима у њему – нама, изгледа, није се исплатило откривање Новог свијета. У тај Нови свијет – Америку сконцентрисало се много људи из потребе, знатихељника, авантуриста, пустолова, „умова“ и умова (без навода); откривен је Ел Дорадо, али нам се, ипак то открије добром не враћа. Остварила се она народна: „Свака сјекира себи одсијече маљ који ће да је бије у главу“. Када смо већ код изрека... могло би се компоновати и пригодна: Ми њих умовима и „умовима“, а они нас „осиромашеним“ уранијумом, и још једна: Ми њих открили, а они нас покривају уранијумом и то „осиромашеним“.

Та наша осилена западна „браћа“ – „браћа“ у туђини својом империјалистичком стратегијом су главни произвођачи свјетског тероризма, узнемирили су, разјарили су читав свијет и усмјеравају га против себе, не поштују никакво право, а непрестано увјежбавају само право јачега (не треба нам више међународно право!).

Ова наша „браћа“ у туђини своје „дугорочне“ стратешке интересе спроводе транспарентно, сакривено са своје стране, али их зато спроводе транспарентно, тј. откривено, видљиво помоћу домаћих издајника земље коју „треба“ растурити. И ове године ће наше дипломате и одабрани на Молићеном доручку да се моле за Америку (за кога би друго), а на појединачним „тајним вечерама“ ће да добијају домаће задатке – свако по мјери.

Када сам у наслову симболично назвао сиротињски уранијум, најмање сам мислио на немоћне који се никако не могу супротставити овој уранијумској напасти, а највише сам мислио на све оне умове који могу на разне начине да протестују, а то не чине.

Пишући све ово непрестано сам размишљао које бих најгоре име дао овом „осиромашеном сиромашку“, а да оно буде одговарајуће и назваћу га „Дуготрајни невидљиви, а сигурни убица“, исто име заслужују и сви они који су предložили, подржавали, донијели одлуку и извршили овакав начин размјештања убице. Сви они заслужују такву квалификацију с обзиром да је код њих све невидљиво: авиони, индивидуални кривци, као и овај посљедњи убица.

Драги читаоци и остали,

овдје је изречено много тешких ставова. Највише бих волио да све ово описано није тачно па да ме неко стручно демантује (оспори, разувјери...), али, нажалост, то није могуће.

Авијација

Један од бивших тјелохранитеља Мила Ђукановића добио је два борбена авиона Г-4 на поклон и то бесплатно. Црна Гора је укинула војску, истина, званично, али како ствари стоје, формира се приватна војска: за почетак авијација. Остали бивши тјелохранитељи су на листи чекања. Тенкови, хеликоптери, хаубице, подморнице су следећи на листи за поклањање.

Ратна одштета 1

Филип плаћа говеда, Ранко поклања индустрију, пољопривреда пропала, шуме тестеришу кумови, Влада нам соли памет, руски тајкуни и остала булумента купише обалу и уз обалу. Нама остаде једино што је могло и остати. Што би рекли врли Црногорци „један преко два.“ Ма није то што сте мислили, него да прекрстимо ногу преко ноге и да уживамо.

Ноћни живот

Новински наслов гласи овако: „Државом управљају из ноћних клубова“. Па шта? Тамо се бар зна ко пије, ко плаћа и ко кога ј..... и за које паре итд, итд, итд....

Тркач

Кажу из црногорског Министарства спорта да је трка Путевима краља Николе међународна: вози се кроз Босну, Косово и Албанију, иако Бог и душа, још нигдје нисмо прочитали у историјским записима да је краљ Никола нешто много боравио у поменутих крајевима. Оно јесте да се трка возила у Италији, и то само једном, када су поред бициклиста кроз бутике и јувелирнице протрчали ови из пратње и обезбеђења трке.

Скривалица

Опет цитирамо новински наслов „Мило се крије иза партије“. Увјерили смо се у то небројено пута нарочито приликом потписивања каквих међудржавних уговора. Нарочито као онога дана, када се потписивао уговор о закупу Светог Стефана. Човјек лијепо вирка иза министра Ненезића и добро пази да му случајно нека цифра не умакне. Провјерава човјек бројке, што је сигурно-сигурно. И евентуално пази да Ненезић не стави потпис на погрешну страну.

Тужбе

Нема дана да у Монтенегру неко некога не тужи (или у најбољем случају припријети судом) због наношења душевних болова. Обично су ти болови изражени гомилом евра. Оно, Бог и душа, ми немамо душевних болница (боље речено лудница) да бисмо могли излијечити оволику количину болова. А и што ће нам?! Монтенегро је, иначе, гледано у целини једна велика лудница.

Опет новински наслов

„Штурановић ставља Мугошу под старатељство“. Очигледно је да је Мугоша постао несташан. За Мугијеве вратоломије и враголије знамо већ пуних 10-12 година. Психолози кажу да је такво понашање, у ствари, разлог преурањеног пубертета код мушкараца.

Крива капа

Када Хрватима исплатимо ратну одштету у виду Арсенала, вратимо технику (ЈАТ-а) са Ђилипа, Агрокомбинат предамо да се у њему производе хрватска вина, краве смо већ платили, можемо слободно да накривимо капу. То нам главом и брадом гарантује Ранко Кривокапић.

Национализам

Онај чувени Мико из ЛП, критикује на сва уста опозицију како је националистички настројена. Наравно, притом мисли и директно спомиње српски национализам. Албански, муслимански, хрватски не спомиње. А тек црногорски, не пада му на памет да постоји. И није важно што Мико не признаје да постоји црногорски национализам, много му је важније да спомиње Србе и Србију.

Аристократија

Аустралијски предсједник Џон Хауард је потомак оца и мајке, чије звање је било лопови. По тврдњи научних кругова те земље, то за њега уопште није ружно. Напротив. У Аустралији се сматра да је то ништа мање, него аристократско поријекло. Нешто размишљам, Када би ова правила важила у нашем Монтенегру, минимум 50 одсто дукљана били би аристократског поријекла.

Чекање

Мило дочекао Чекуа, Мугоша Месића, Кривокапић Шекса – све брат до брата Крват до Хрвата.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави удбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.